

Hořátev

Ležící nyní v pražském kraji, jest jediná svého jména v celé naší republice.

Krajina v okolí Hořátve byla obydlena již před mnoha tisíci lety. Četné nálezy prehistorických památek nám dokazují, že úrodná krajina byla zvolena kočujícími kmeny za stálější místo jejich pobytu. Roku 1899 vypukl požár usedlosti čp.5. Při přestavbě domu po velkém požáru, jemuž padlo za obět' několik stavení, při kopání na zahradě domku čp.5 nalezeno v hloubce 50 –90 cm pohřebiště s kostrami, jak bylo tehdy obyčejem, položenými od východu k západu bez rakve, asi prvních do křesťanství. -Lebky koster byly dlouhé, podobné těm, které nalezeny v blízké Historické Libici. Celkem bylo nalezeno asi 20 hrobů, což svědčí, že kmen zde sídlil dosti dlouho. U některých koster byly nalezeny milodary, bronzové kroužky, v rukou jednoho děcka stříbrný denárek knížete Vratislava, který vládl v letech 1061- 1092.

Při regulaci Výrovky nalezeno ve stráni větší pohřebiště s popelnicemi asi z let 300 před naším letopočtem /před kristem/.

Ves Hořátev se rozkládá uprostřed měst Nymburka, Poděbrad, Sadské a Peček, od nichž jest vzdálena 1 – 1 a ½ hodin.

V dobách husitských náležela ves s Kovanicemi k poděbradskému panství, později se dostala k městu Nymburk. Když město Nymburk byl potrestán pro vzpouru proti králi odnětím mnoha vsí, náležejících tehdy městu, připadla i naše ves k poděbradskému, tehdy císařskému panství, jak o tom svědčí urbář panství poděbradského z roku 1553, v němž jest i naše ves popsána.

Městu Nymburku byly skonfiskovány: Ratenice, Milčice, Krchleby, Všechlapy, Rašovice, Bobnice, Budiměřice, Hořátev a dvory ve Velelibách. Všechlapy a Krchleby dle urbáře darovány sekretáři české komory Kašparovi Graunusovi, Čilec obdržel pah z Donína.

V urbáři nacházíme i jména hořátevských poddaných. V té době / r. 1553 / žili ve vsi poddaní: Vít Huhňavý, Pavel Teplý, Říha Šafránek, rychtář, Jan Sablík, Jana Janata, hokyně Káča, Matěj Bartáků, Jan Tejnil, Mareš Krejník, Petr Peterka, Lukeš Starý, Valenta Mareš, Malý, Jan Jakubů, Matěj Stejskal.

Roku 1547 byly vesnice poděbradského panství rozděleny na deset rychet. Hořátev byla samostatnou rychtou a k ní přivtěleny obce: Zvěřínek, Písty, Chválovice, které r. 1590 připadly k Poděbradům.

Dlouholetý spor měly poddaní s městem Nymburkem o pastviny blíže nohavičky. Ačkoliv poddaní hořátevští a vsi Píst a Zvěřínku po celá staletí držely pastvy, r. 1584 hleděli je užívat také nymburští měšťané. Spor trval několik let a byl ukončen mírem teprve r 1601.

Ve třicetileté válce neutrpěla naše ves tak velkých škod, kdy zmizely z mapy Čech některé vesnice úplně, aby již nikdy nebyly postaveny. Roku 1631 jen při v pádu Sasů do Čech bylo spáleno několik usedlostí a s krčmou. Po skončení třicetileté války byl založen nový urbář / 1654 /, který vykazuje již opět 20 usedlíků, kteří platili vrchnosti celkem 22 kop grošů a 5 gr.

Když roku 1780 Raabovským systémem rozpolcován statek v Chválovicích, vznikla nová ves Neujahrdorf a některé pozemky získali i poddaní v Hořátvi.

Připojena k Poděbradům, nesla i naše ves všechny osudy královského poděbradského panství.

Kostel sv. Václava v Kovanicích

Hořátev nemá vlastního kostela a jest přiřazena s obcí Chválovicí ke kostelu sv. Václava v Kovanicích. Farnost čítala roku 1905 919 katolíků, 588 evangelíků a 11 židů.

Kostel sv. Václava uvádí již roku 1350 ve starých písemných památkách jako kostel farní. V husitských dobách podobně jako mnoho jiných kostelů v Čechách i fara v Kovanicích kostel obsazen farářem či knězem podávajícím „pod obojí způsobou“ – neboť r 1582 přijali Vrbičtí sedláci za svého faráře „duchovního správce z Kovanic“

Roku 1601 byl zpustlý chrám obnoven tehdejším držitelem statku Kovanic, nymburským primasem Janem Huňatým, jen však pro účely „pod obojí“. V třicetileté válce byl kostel zničen a proto připojena farnost k nymburskému děkanství.

Dle příznávací fase z doby Marie Terezie náleželo k záduší kovanického kostela 3 korce žitných polí a 2 kusy lesa, výměry 3 provazců neb 3 strychů.

R. 1763 dala postavit majitelka panství Kateřina Rychtrová faru a založila též pro faráře nadaci. Kostel jejím nákladem opraven a také na věž zavěšeny dva nové zvony.

R. 1897 kostel nákladem knížete Filipa z Hohenlohe zvětšen a opraven. Varhany daroval zdejší rodák František Vorlíček obchodník v Praze- Smíchově.

Tři dřevěné oltáře jsou ozdobeny obrazy od malíře Kramolína. Na jižní straně v boku kostela stojí nízká věž s vchodem do kostela, v níž jsou zavěšeny tři zvony. Na největším z nich / váží 5 centů / jsou reliéfy sv. Václava a Jana Nepomuckého. Druh a třetí zvon / umíráček / jest bez ozdob.

Na hřbitovní zdi nacházíme dva kamenné náhrobky rodiny Chvalovských, držitelů Kovanic. Na náhrobku z bílého mramoru vidíme postavu rytíře chovajícího dítě. Ze zbytku nápisu a dle písemných záznamů náležel Karlovi Chvalovskému z Ledec a na Chvalovicích, který zemřel r.1852 a pochován zde i se svou dcerou Annou Eliškou. Část nápisu zní: „... v jednom hrobě pochována Léta páně 1852 v úterý na den sv.... Ch.... na Kovanicích a Bíleku, svůj život dokonal v hodinu“.

Druhý náhrobek ze žuly náležel Janovi Chvalovskému, který umřel v Praze r. 1577. Nápis: „tito jest pochován a očekává budoucího vskříšení v Kristupanve středu před květnou nedělíumřel jest urozený a statečný rytíř Jan“.

Duchovní správci kostela

1374- Moric R.1374 - Jan Slavík Za husitských dob fara zrušena Od r. 1698 konali služby boží dominikáni z Nymburka R.1763 - 1768 Matěj Jelínek R.1768 - 1769 Jan Rychter, syn majitel panství Kateřiny z Rychtrů R.1769 - 1785 František Valter R.1785 - 1803 František Klečka R.1803 - 1816 Jan Pokorný R.1816 - 1820 Jan Brendl R.1820 - 1830 Vincenc Cicius R.1830 - 1832 Jan Jeřábek R.1832 - 1837 Jan Najman R.1837 - 1850 P.Maryška R.1850 - Václav Patřík, dříve katecheta v Poděbradech

Evangelický sbor v Hořátvi

Vydání tolerančního patentu císařem Josefem II. Jímž mohli se všichni obyvatelé Čech veřejně přihlásit k své víře, dosud jen před reformací katolických misionářů a hlavně Jesuitů skrývané, přimělo obyvatelé Hořátve, aby se možná říci všichni přihlásili k evangelické, dekretem povolené církvi. Obec sama se stala i sídlem sboru, který si zde vystavěl jednoduchý chrám bez věže, bez zvonů, jak to na nátlak katolických kruhů nařizoval vydaný dekret. Jen letopočet 1792 nad vchodem nám hlásí, kdy byla modlitebna hořátvévských evangelíků postavena.- R.1811 přistavěna k jednoduše budově chrámová síň. Na stole obětním neb na stole Páně čteme citát z bible-„ Kolikrát byste jedli chléb tento a kalich pili tento, smrt Páně zvěstuje, dokud nepřijde /I Kor. II 26/ - Na kazatelně jest stručný nápis:„Ptejte se písma. Ev Jana 5 ? 39/.Varhany pořizeny dobrovolnou sbírkou r.1873 a koupeny nákladem 800 zl.

Roku 1910 čítal hořátvévský sbor celkem 1150 duší. Sem byly přiřazeny evangelíci z Hořátve, Zvěřínku, Píst, Kostelní Lhoty, Pískové Lhoty, Chvalovic, Kovanic, Hradištka, mlýn Komárno Sadská a Třebestovice. Do 19.března 1895 náležely pod správu duchovní v Hořátvi též Vrbová Lhota, Přední Lhota, Polabec a Kluky, které přiděleny k poděbradskému sboru.

Původně pochováni evangelíci na poli vzdáleném od obce na 80 metrů. Na novém hřbitově leží významnější představitelé evangelické církve: první hořátecký farář Ladislav Baka, svým původem Maďar, faráři Jan Molnar, J.A. z Tardy, P. Molnar, lékař z Nymburka, učitel Novák aj.

R. 1783 podali dva sousedé z Hořátve jménem evangelického sboru v místě, František Pivokonský a Jan Jirout žádost krajskému úřadu v Bydžově s žádostí, aby byla předložena vyšším místům a splněno osm bodů jež v žádosti uvádějí:

1. Aby nebyli členové sboru přidržováni k placení desátku knězi katolickému.
2. Aby nebyli nuceni poskytovat povozy a hováda k převážení duchovních ke katolickým bohoslužbám božím, protože ten, který hováda nemá, ač chud, 1zl náhrady musí dávat.
3. /strany křtu, kopulací a míst k pohřbívání mrtvých těl platiti a k farářům choditi aby byli osvobozeni, protože jsou od JM císaře. Vlastní reformované učitele obdrželi a my se s nimi spravovat žádáme:
4. Strany domu modlitebního, poněvadž my v takovejch nemožnostech se vynacházíme, aby nám byl kostel v Kostelní Lhotě propůjčen, protože tam nikdy farář nebýval?
5. Strany cvičení od katolických kněží v obcích, které v kolatuře sadské konané jsou, které stojí naší obec ročně 10-12zl, z čehož pro nás velká škoda vzchází, žádáme o osvobození.
6. Aby byli zproštěni přivážení staviva ke svatbě katolických škol a far.
7. aby jim dítky odnímány a ke cvičení katolickému přitahovanému nebyly, nýbrž aby dítky naše k náboženství našemu byly přivlastňovány.
8. Konečně, aby všichni ti, kteří před novým letem prohlášení k témuž náboženství byli, poněvadž pro nemoc a jiné příčiny ke komisi si přistoupiti nemohli, dílem ale jim také dítky od komisí vyhnali, když nyní ke cvičení šestinedělnímu potahováni jsou, byli zproštěni.

Žádost jejich byla zamítnuta ve všech bodech, a i evangeličtí poddaní museli svými potahy pod trestem pomáhati ku stavbě far i škol.

Náboženská reformace

Po třicetileté válce se snažil katolický král Ferdinand II prostřednictvím Jesuitů a jiných řeholí, vymýtit všechny příznaky protestantismu v Čechách, který jej přivedl k tomu, že musel svou zem dobývat zbraní. Katolickým řádům vrátil zabavený majetek, obdařil je velkou mocí a s jeho schválení, započala katolická církev násilnou akci - náboženskou reformaci, přestup nekatolíků k samospasitelné církvi katolické. Nejvíce v této akci si počínali Jesuité, kteří chodili po vsích a pod trestem tělesných i duševním posmrtným i vezdejším, nutili poddaný lid k přestupu. Jim vycházela velmi vstřícná každá vrchnost. Kdo byl označen „kacíř“ musel navštěvovat kostely, účastníci se zpovědi a sv. přijímání a odevzdati faráři lístek, vydaný jim učitelem nebo kostelníkem že byl přítomen mši. Tyto lístky, uložené dodnes v konsistoři v Praze, podávají nám počet „kacířů“ v jednotlivých farnostech. Druhá reformace nastala těsně před vyhlášením tolerančního patentu, kdy císař Josef II. uznal všechny církve v Čechách a zapovídá pro následování jinověrců.

Také na Poděbradsku a Nymbursku nacházíme četné „kacíře“ o jichž pronásledování se nám zachovaly některé zprávy. V Hořátvi, kde byl značný počet evangelíků, ustanoven sbor/ složený z 16 osad/ čítající 242 rodin. Osudy evangelického sboru v Hořátvi vypsaly podrobně/ od založení do roku 1868/ spisem, vydaným ve Vídni Heřman Tardy, c.k. vrchní evangelický církevní rada. Roku 1840 čítal sbor v Hořátvi již 1200 členů. Roku 1905 ve farní osadě Kovanické, kam náleželi katolíci z Hořátvi 919 katolíků, 568 evangelíků, 11 židů. Téhož roku Hořátev měla svůj kostel a hřbitov a 358 přívrženců helvetských zásad. Ke sboru náležely obce Kovanice

/44osob/,Chvalovice a Neujahrdorf/156/, Lady /5/, Písková Lhota/205/,Kostelní Lhota/108/,Písty/69/,Komárno/8/,Zvěřínec/85/, Hradištko/99/,Sadská/21/,Třebestovice/-celkem 1178 duší.

V letech 1752 byl děkanem v Nymburku Tomáš Kluka, který byl tajným evangelíkům velmi shovívavý.Člen Jesuitů, děkan a vikář E.Wolf, oznamuje pražské konstoti, že Kulka jest velmi nedbalý v pátrání po kacířských knihách a nestará se o vyhubení kacířů.Dokonce prý zatajuje osoby, které bylo dlužno udati.Když arcibiskup sám osobně pátral po kacířích na jeho území, děkan Kukla tajně vyslal posla ke kantorovi do Hořátve se sdělením, aby kantor, zná-li nějaké tajné evangelíky, při násilné reformaci nezrazoval.

Dne 16.října 1752 konána také visitace v Hořátvi.Jakýsi Vávra přinesl dobrovolně „kacířský“ katechismus s výkladem článků, a Háček dvě kacířské knihy, jednu bez titulního listu,druhou s nápisem? Duchovních zbraní pokojíček,-Mezi jinými kacíři z Hořátve se jmenují také Pavel Kvíz a Václav Koníček.

Berní rulle

Bitva na Bílé Hoře,jíž český národ ztratil svou samostatnost na tři sta let,nebyla konečným utrpením,jež musela přinést naše vlast.V nedlouhé době vzplanuly nové bitvy a bitvy náboženského rázu, které trvaly třicet let-válka třicetiletá.Vojska saská,švédská vnikala do naší země a co nezničili žoldnéři cizích vládců a panovníků,dokončili vlastní císařská vojska.Sta a sta vesnic bylo vypáleno a některé z nich pro nedostatek obyvatel nebyly vůbec obnoveny.jen místní názvy poloh,kde kdysi stávala,nám připomínají místo kdys kvetoucí obce.V té době bojoval protestant proti katolíkovi, strany panské proti císařskému vojsku,zde nerozhodovala národnost ,ale náboženství.Čech-protestant se stavěl po bok Němci-protestantovi v boji proti katolíkům Čechům i němčům.kdo však v té době nejvíce trpěl,byl poddaný lid, který však ve všech bojích neměl zvláštní zájem.Venkovskému lidu nezáleželo na tom, který z „ pánů „vyhraje tento boj,neboť těžkou robotu musel by vykonávat stejně beze změny,platiti daně a kontribuce,berně,tak nutné znovu vybudování zpustošené země a to jak vrchnosti protestantské tak i katolické.Byl to boj pánů proti pánům pomocí pracovního lidu-vojáků.

Jaký nedostatek pracovních sil po uzavření míru nastal v naší zemi,lze bezpečně zjistiti z toho,že dle soupisu obyvatelstva zůstalo v Čechách jen polovina usedlíků.A stav země !!!Pole nezorána,stavění vypálena,panské špejchary,kam vždy se obraceli poddaní o půjčku v době nouze,zely prázdnotou,dobytek vytloučen vojskem,nezachránil-li lid nějaký v lesích a roklínách,kam se žoldnéři neodvážili jít.

S těmito nedostatky musel počítat i český sněm v době rekonstrukce země, který se snažil v zemi zavéztí opět mírové hospodářství.Jeho snahou bylo získati si přehled o všech škodách, které za války vznikly, o stavu obyvatelstva schopného hospodaření, o počtu usedlíků, o počtu polí osetých i neosetých, stavu dobytka apod., aby mohl vyspati nové daně a berně, tak nutné k obnově země.

Roku 1654 vydává sněm nařízení k sestavení berní rulle, první to celostátní knize, jedinečné v té době, jež pro historii každé obce jest podkladem k shledání v obci.Berní rulle jest nastavena dle krajů, zřízených podobně jako dnes v celém území Čech /podobné kraje obnoveny po 150 letech, však v jiné hraniční formě a s jinými krajskými městy/, v těchto opět dle panství církevního, světského nebo městského.Rulle rozděluje poddané na sedláky, chalupníky a zahradníky.Udává počet polí osetých na zimu a na jaro, počet luk a podobně.Opis její často nacházíme v katastru Marie Teresie, kde tvoří podklad k novému prvnímu katastru v Čechách.Důležitost této knihy pro posouzení hospodářství v letech 1654-55 uznalo i ministerstvo školství, které vydává tuto knihu v počtu 32 svazků velkého formátu tiskem, aby se originály zachovaly příštím generacím.

Hořátev náležela tehdy do kraje Hradeckého, panství Poděbradského.Role byla prostřední jakosti a v té době žili zde tito poddaní:

S e d l á c i :

Šimon V a š t e c k ý, měl 72 strychy polí, osíval na zimu 24 strychy , na jaro 21 strych, držel 4 potahy, 5 krav, 5 jalovic, 13 ovcí, 7 svíní

Jakub D o n á t ,měl 54 strychy polí,osíval na zimu 10 str.,na jaro 4 str měl 2 potahy,3 krávy,2 jalovice,11 ovcí,2 svině

Adam B u r e š ,měl 108 strychů polí,osíval na zimu 22 strychy,na jaro 13 strychů ,měl 2 potahy,3 jalovice,3 krávy,3 svině

Jan B u r e š ,měl 108 strychů polí,osíval na zimu 22 strychy,na jaro 13 strychů,měl 2 potahy,5 krav,3 jalovice

Martin P e t r á č e k,měl 36 strychů polí,osíval na zimu 4 strychy,na jaro 2 strychy,měl 2 potahy,1 krávu,1 jalovici,6 ovcí,4 svině

Matouš K v í z ,měl 54 strychy polí,osíval na zimu 11 strychů,na jaro 6 strychů,měl 4 potahy,2 krávy ,6 jalovic,10 sviň

Jiří H l a v á č ,měl 54 strychy polí,osíval na zimu 10 strychů,na jaro 2 strychy ,měl 2 potahy,4 krávy,7 jalovic,2 svině

Adam V a š t e c k ý ,měl 54 strychy polí,osíval na zimu 13 strychů, na jaro 11 strychů,měl 4 potahy,4 krávy,3 jalovice,12 ovcí, 5 sviň

Václav P e t r á č e k ,měl 108 strychů,osíval na zimu nic,na jaro 2 strychy,měl 1 potah,2 krávy,2 jalovice

Jan B a č e k ,měl90 strychů polí,osíval na zimu 5 strychů,na jaro 2 strychy,měl 2 potahy,3 krávy,1 svini,1 ovcí

Kryštof K o n í č e k ,měl 36 strychů polí,osíval na zimu 7 strychů, na jaro 4 strychy,měl 3 potahy,2 krávy,3 ovce

Jan K y n t z ,měl 114 strychů polí,osíval na zimu 16 strychů,na jaro 4 strychy,měl 3 potahy,5 krav,4 jalovice,1 svini

Matěj Ř e z á n e k ,měl 54 strychů polí,osíval na zimu nic,na jaro 1 strych,měl 1 potah,1 krávu,3 jalovice,2 svině

Rejna K y n c l o v á držela 90 strychů polí,osívala na zimu 4 str. na jaro 3 strychy,měla 6 krav,5 jalovic,7 sviň

Jan V o l h a l ,měl 90 strychů polí,osíval na zimu 4 strychy,na jaro 2 strychy,měl 3 krávy ,6 jalovic,na živnosti zkažený

Kateřina N o v á k o v á ,měla 91 strychů polí,osívala na zimu 2 str. měla 1 krávu,1 svini,na živnosti zkažená.

Ch a l u p n í c i :

Řehoř P o l á č e k ,měl 5 strychů polí,osíval na zimu 0,3 strychů, na jaro1,2 strych,měl 2 potahy,2 krávy,3 jalov,1 svini

Adam B u r e š ,měl 3 strychy polí,osíval na zimu 1 strych,na jaro 1 strych,mohl chovati a měl 2 jalovice,3 ovce

Václav D r a h o k o u p i l ,osíval na zimu nic,na jaro 1 strych, celkem měl 3 strychy polí,mohl chovati 1 jalovici, 2 ovce,2 svině

S t a v e n í rozbořená a pustá:

Sedlské:Voborský – bylo kdys u něho 90 strychů polí,osívalo se na zimu 3 strychy,na jaro 3 strychy,zbylo jen místo,pozemky užívali v téže vsi někteří sedláci.

Celkem v té době bylo naměřeno a vyšetřeno : Usedlíci drželi 1168 strychů polí,z nich osívali pro nedostatek dobytka i hnojiva na zimu 155 strychů ,na jaro 100 strychů,měli celkem 34 potahů, 55 krav, 62 jalovic, 42 ovcí, 55 sviň.

Z třicetileté války vyšla Hořátek celkem dobře. Zůstal zde jen spustlý jeden sedlácký grunt a tři chalupy částečně zničené, zkažené, snad však hospodaření sedláků.

Poddanost a roboty.

Roboty poddaného lidu byla zavedena nejen v Čechách, ale i v jiných zemích již od nepaměti. Zprvu to byli otroci, osoby zajaté buď v bojích anebo získané nájezdy jednoho kmene/národa/ proti druhému i jen z toho důvodu, aby vrchnosti-náčelník kmene získal laciné pracovní síly. V pozdějších dobách, kupovali šlechtici statky a usedlosti i s osobami, usedlými pod slibem človehčenství ve vsích a jednali s nimi jako s každým jiným majetkem- je prodávali, vyměňovali nebo darovali.

Těmto osobám předpisovány práce-roboty, někdy většího rozsahu, jindy opět kratšími pracovními dmy, dle toho, ku které vrchnosti poddaní náleželi. Roboty se u nás zachovaly po staletí až do roku 1848, kdy byla zrušena zákonem z let 1848-1849, o dvacet let dříve, než byla zrušena v slovanském Rusku. Poddaný lid byl tehdy násilným nebo pod výhrůzkou různých opatření proti osobě poddaného nebo jeho rodině, mnohdy i tělesným trestem vyháněn na panské pole a nucen zde pracovat zdarama, nebo jen za nepatrnou náhradu, od slunka východu do slunka západu, - jak jest výslovně psáno v zápisech pozemkových knih, aby vrchnost z mozolů lidí, nebohých a neuvědomělých, si skvěle žila a stavěla svá přepychová sídla.

Četné války zničily panské dvory, jediný to ziskový příjem vrchnosti v době, kdy ještě nebylo průmyslu a vrchnost se snažila co nejdříve po skončených válkách svá hospodářství k mírovému životu. Zvyšovala proto počet pracovních dnů z nedostatku pracovních sil, neb válka nezničila jen stavení, dobytek v celé vsi, ale zdecimovala / válka třicetiletá si vyžádala např. polovici obyvatelstva Čech a dvě třetiny všech usedlostí / i venkovský lid, základ národa, neboť o dělnících v tehdejší době ještě státě nelze mluvit.

Dle robotních seznamů a dle zápisů v pozemkových knihách rozeznáváme roboty dvojího druhu: potaživou, potahovou, vejjezdni, prováděnou párem volů nebo koní/krav se k tomu nikdy neužívalo/ a roboty ruční, rukovitou, pěší, vyhrazenou jen menším chalupníkům a bezzemkům. Proto nás nepřekvapuje velký počet tažného dobytka. Proto dobytku chovnému u všech usedlíků, neboť právě tyto potahy potřeboval poddaný k vykonávání předepsané jemu robotě. K potažní robotě přidávány i některé ruční práce. Výše pracovních dnů se řídila počtem velikosti gruntu. Místo roboty nebylo nikdy určeno a vrchnost v pozemkových knihách se chránila proti odporu poddaného, robotovati daleko ode vsi zápisem, že poddaný musí pracovat tam, kde mu milostivá vrchnost nařídí, osobou statnou, ku vši práci schopnou, aby poddaný naposílal na pole nedorostlé děti nebo nemocné členy své rodiny. Ruční práce-roboty-byla rozdílná. Poddaný pracoval o žních při sekání trávy, dělání sena, otavy, rozhazoval hnůj, nadháněl v lese a na poli zvěř, když vrchnosti se zachtělo lovu, sázel, okopával a hlídal zelí, hrách, vinici, pracoval na panském mlatě a podobně. Roboty u jednotlivých gruntů jsou připsány v „ Místopise „-Na císařských statcích, kde byla roboty zrušena, místo ruční práce se platila daň, jménem roboty, - Při každém prodeji domku nebo usedlosti, jest v převodní smlouvě zápis o povinnostech nového držitele živnosti, nejen k vrchnosti ale i k faráři a učiteli, nehledě ke kontribuci, odváděné zemi. Z pozemků, na nichž chalupy stály se platil úrok nebo činže a to dle toho, zda pozemek náležel vrchnosti : do vrchnostenského důchodu, nebo obci-do obecní kasy, nebo k záduší, buď faře nebo kostelnímu záduší.

Farář dostával letník z každé krávy dojně 3 kr, o Velikonocích několik vajec, učitel posnopné, koledu a školní krejcar. Na mnohých gruntech vázl též závazek, zvaný „železná kráva,“. Jméno toto se objevuje zhusta možno říci u všech gruntů již skutečně jméno závazku udává, že opravdu pevně, železně lpěla na statku nebo chalupě. Často se stávalo, že zbožný osadník buď za svého života nebo poslední vůlí odkázal kostelnímu záduší pole, krávu nebo ovci, „pro spásu své duše,“. Farář, který měl vždy dostatek svých polí, dobytka, jak dokazuje příznávací tabella z doby Marie Terezie, nadační dobytek nebo pole pronajímal chudším domkařům za menší roční nájem nebo stálý plat. Padlo-li dobytče, musil poddaný buď v náhradu odevzdati svůj kus, měl-li jaký, nebo neustále platiti tento nájem. Od té doby zůstává ještě mezi lidmi rčení „ neuváží si na krk železnou krávu,“, -jako doklad věčného a nekonečného placení. Železná kráva zmizely se zrušením roboty a poddanosti lidu teprve roku 1848 zvláštním dekretem císaře Ferdinanda V. zvaného Dobrotivého.

Některí držitelé latifundií v honbě za větším ziskem zvyšovaly roboty tak, že nespokojení sedláci sáhli i k revoltě. Ozbrojeni cepy, kosami, stavěli se dokonce na odpor i řadovému vojsku, vypalovali zámky, zapalovali

špejchary, ale byli vždy poraženi buď slibem, nikdy nesplněným, nebo přivolanou jízdou, jež byla což nepřekvapuje, vždy pánům k dispozici. Největší porážku utrpěli sedláci u Chlumce, kde vehnáni do rybníka, zanechali v něm mnozí své životy pro lepší život jejich generací.

Tyto vzpoury nezůstaly však bez účinku na vládnoucí kruhy, které konečně hledali příčinu nespokojenosti pracujícího lidu. Roku 1680 vydává Leopold I. patent, jímž mírní odpor mezi sedláky a pány. Dalším ulehčením selského stavu v povinné práci se staly dekrety císařovny Marie Teresie.

Některé vrchnosti pustily své poddané, aby ukládali své obilní přebytky v době dobrých žní/oves a pšenici/ do nově postavených a zřízených panských špejcharů nebo sýpek. Vrchnost tím způsobem zajišťovala v době neúrody určité zásoby obilnin na léta neúrodná, na vojenské dodávky apod. Význam tohoto opatření uznala i vláda, která z počátku zřizování sýpek na každém panství doporučovala, později i pro všechny panství nařídila. Poddaný dostal „kontribučenskou knížku“, kam mu byl zapisován každý obilní odvod, patověitelného obilí, jak se takové odvody obilní nazývaly. Zůstal-li dlužen obilí a prodal živnost, musel kupující převzít i obilní dluh a odvádět jej na panský špejchar.

Mimo peněžních dávek odváděli poddaní vrchnosti ještě různé naturalie, jako husy, kapouny, štuky příze, vejce, kmín, peří apod. Zajímavé jest, že při soupisu dobytka z roku 1840 nenacházíme nikde záznam, že by vrchnost na svém statku nebo dvoře pěstovala též „ušatý dobytek“, Ten vykrmoval jí mlynář jménem své roboty, a již vykrmený odváděl na zámek. Existoval zde jakýsi povšechný odpor proti vešrovému bravu/jen v jeho chování, nikoli požívání/ a v pozemkových knihách, předával-li otec synovi grunt nebo jej prodával cizí osobě, písař při psaní slova prasnice nebo svině /v přídavečích ke gruntu/ používal vždy před tímto slovem zkratky S.V. s odpuštěním.

Také v otázce majetku a osobní svobody trpěli poddaní „měštití i venkovští, útlakem vrchnosti, jakéhokoliv jména „ať stavu městského, církevního nebo světského, jímž náležely, možno říci, všechny statky v Čechách. svým majetkem /stavením, polmi/, mohl disponovat poddaný jen se souhlasem vrchnosti. Nedala-li tato souhlas, nesměl býti grunt prodán, předán, darován nebo rozdělen. Stalo-li se tak, byla koupě úřední mocí zrušena a poddaný případně z gruntu úplně vyhozen. Také opustiti vesnici v níž žil, nebo panství, mohl učiniti poddaný jen se svolením „své milostivé vrchnosti“, která poddanému, propuštěnému z jurisdice vrchnosti, vyhotovila vejhostní list nebo také zvaný list zhostný /Loosbrief/, který poddaného propustila na jiné panství. Bez tohoto listu nemohl se poddaní ani oženiti nebo jinde zakoupiti. Vrchnost nerada podobné listy vydávala, neboť odchodem poddaného ztrácela pracovní sílu, již opět získávala vrchnost, kam se poddaný přistěhoval nebo přizemil.

Živnost nebo chalupu přebíral po otci syn, matka-vdova, byl-li dědic ještě neplnoletý, nebo jeho starší bratr, který na ni podobně jako vdova hospodařil do plných let právního dědice nebo „do vůle své“, - dle toho, jak zněl zápis v pozemkových knihách. Provdala-li se vdova, její druhý manžel byl na statku nebo chalupě jen „na čas hospodářem“, nebo „administrátorem do plných let právního držitele gruntu, jemuž musel grunt odevzdati v neztenčeném stavu i se vším příslušenstvím nebo přídávky, jak je sám byl přijal. Při každém předávání gruntu /jen v případě, že se na gruntu nic nezměnilo, pole se nepříkoupila/, byl grunt prošacován právem rychtářským a konšelským a v této sumě předán novému držiteli. Ten složil, popř. si odečetl od kupní ceny svůj podíl, který sloužil co závdavek a zbytek kupní sumy skládal ročními splátkami či vejruňky při držení obecních soudech. Nebylo-li zájemce o prodloužený grunt, vrchnost jej předala novému hospodáři i bez závdavku, který jej přebírá úplně bez peněz a platil splátky. Vrchnost měla zde někoho, kdo jí platil daně, úroky, vykonával robotu a nenechal grunt zpustnouti. Měl-li poddaný grunt zaplacený, poznamenal vrchnostenský písař pod poslední splátku na konci zápisu „A tak sedí na zaplaceném ve svatém pokoji“, V pozemkových knihách nacházíme též často poznámku, že grunt byl šacován trojím právem. Když totiž byla obava, že by domácí rychtář šacoval grunt buď ve prospěch nebo neprospěch předávajícího, byl podobný grunt prošacován rychtáři sousedních obcí tj. trojím rychtářským právem. Při předávání gruntu na osobu příbuznou/děti, švagry, zetě/ platil se určitý poplatek, zvaný laudemium/asi jako dnes převodní poplatek/, který při prodeji osobě cizí byl zvýšen o 100 %. Nejmladší syn dostal grunt, sourozenci podíly, rodiče si určili vejminěk, mnohdy velmi slušný. Kdo z gruntu uprchl na cizí panství nebo do ciziny nebo jiným způsobem opustil grunt bez svolení vrchnosti nebo se něčeho zlého dopustil / u dívek většinou, že byla „zmrhána,“ /jejich podíly na gruntě nebo i celý statek připadl vrchnosti bez ohledu na to, zda byl grunt úplně zaplacen nebo nikoliv. I takovým způsobem se obohacovala vrchnost na úkor poddaných, kteří grunt mnohdy opustili pro přílišnou robotu nebo náboženství. Podobně se zachoval i sám král, resp. Královská komora svým právem „odúmrťm,“ - tj. zemřel-li majitel panství nebo většího statku deskového bez potomků, spadlo panství na krále, který daroval opět svým milcům za věrné služby královské osobě nebo prodával v době, kdy královská pokladna potřebovala peněz, ponejvíce k vedení válek.

Za vlády císaře Josefa II., uplatněny četné reformy, z nichž některé zůstaly v platnosti pro svou výhodu a praktičnost až do dnešní doby, některé z nich zanikly úmrtím císaře. Nehledíme-li k zrušení klášterů, jichž zaniklo v době panování císaře Josefa II. V naší zemi na 160, přichází v platnost i některá nařízení, lidem nepříznivě přijata. Josef II., který se odvážil zrušit i tak mocný po celém světě řád, jako byl řád Jesuitů, nezastavil se před uzavřením klášterů, věnujících se „duševnímu rozjímání“, a nikoliv účelům charitativním, dobročinným, jako byl např. řád Milosrdných bratří apod., který veškerý svůj majetek i život řeholníků věnoval jen péči o chudé a nemocné lidi. Mezi jeho novými rozkazy bylo i císařské posvěcení, slavené v celé zemi na rozkaz vlády v jediný den, pochovávaní lidí do hrobu bez rakví, zrušení pastvin a nařízení, krmiti dobytek ve stájích a jen občas vyhnati jej na místa neúrodná, neužitečná, tak zvané průhony, aby byl dostatek polí k vyživení stále vzrůstajícího počtu obyvatelstva apod.. Nehledě k praktičnosti označení domů a polí čísly popisnými a topografickými, přichází pro selský stav v úvahu „systém Raabůb“, „Dvorní rada Raab navrhl totiž, aby státní statky nebo statky náležející korunované hlavě a jeho rodu byly rozparcelovány mezi poddaný lid, stavení hospodářská prodána a místo roboty se měl platit jen poplatek „jménem roboty,“ dle velikosti polí a činže, neb „dědičný úrok,“ což bylo také ve většině státních statků prováděno.

Uvedené poddanské poměry se u nás udržely až do roku 1848, kdy císař Ferdinand V. zvaný dobrotivý, patentem a zákonem z let 1848 a 1849 zrušuje navždy lidem nenáviděnou robotu a poddanost, se všemi jejími tíživými následky. Grunty vyvázány či vykoupěny ze všech povinností a obce poprvé po staletí se staly samostatnými celky, se starostou a obecním zastupitelstvem v čele.

Uvádím zde celý tento zákon z 7. září 1848, který měl tak mocný vliv na stav rolnický a městský.

„

My Ferdinand První, konstituční císař Rakouský, král Uherský a Český, toho jména Pátý, král Lombardský a Benátský, Dalmatský, Chorvatský, Slavonský, Lodoměřský a Illirský, arcikníže Rakouský, vévoda Lotarinský, Solnohradský, Štýrský, Korutanský, Horno a Dolno Rakouský, velký kníže Sedmihradský, markrabě Moravský, knížecí hrabě Tyrolský atd. atd.

Uzavřeli jsme a nařizujeme na návrh Naší ministerské rady ve srovnalosti s ústavním sněmem říšským, jakož následuje:

1. Poddanost a vrchnostenská ochrana, jakož i všechny zákony, které z těchto závazků pocházejí, jsou zrušena.
2. Grunt a půda se zbaví břemen, všechen rozdíl mezi panskými a sedlskými / čili dominikálními a rustikálními / grunty docela přestane.
3. Pominou všechny břemena, práce a platy, jakéhokoliv jména co pocházejí z poddanství nebo co na poddané půdě leží, jakož i všechno odvádění přirozeného výtěžku /tak řečeného naturální povinnosti/ , všechny práce a platy , které se konají pro vrchnost co vrchního majetníka a pána půdy , které pocházejí z desátkového, ochranného, vinohradního a horního práva a vesnicko právního vrchnostenství a která až dosud z majitelství gruntu nebo osob / i obcí/ požadovány. Také platy, když se přepouští nebo postupuje grunt mezi živými nebo v případě smrti, tak řečené laudemium, se od nynějška zrušují.
4. Za některá břemena, ježto do nynějška pominou, má se dáti náhrada, za jiná žádná.
5. Za všechna práva a příjmy, které pocházejí ze závazku poddanosti, z ochrany, z vrchnostenské pravomocnosti a vesnického vrchnostenství, nemůže žádná náhrada žádati, naproti tomu ale všechny z toho počínající břemena přestanou.
6. Za taková práce / robotu / , naturální a peněžité poplatky, které majitelé gruntu, jako majiteli svému gruntovnímu a desátky beroucímu pánu dávatí povinné byli, má se co nejrychleji levná náhrada vyjednatí.
7. Právo pastvy a odebírání dříví, jakož i služebnosti mezi vrchnostěmi a posavadními poddanými, čili tak zvané servituty, mají se zrušiti za výplatu, vesnickoprávní trhání kvítí /Blumensuchtrecht/ a právo pastvy na úhorech a strništích bez výplaty.

8.Z poslanců všech zemí má se udělati zvláštní komise, ta vypracuje návržení zákona o těch věcech a předloží je potom říšskému sněmu. Toto návržení má obsahovati následující ustanovení a sice:

- a) o výplatním vyzdvižení oboustranných práv a povinnostech, které se na zákupních, na emofyteutických nebo jinak přidělené majetnosti v uzavřených smlouvách zakládají.
- b) O možném zrušení břemen gruntovních, které nejsou c § 3. jmenována.
- c) O způsobu, dle jakého se mají v § 6 uvedená práva vyzdvihnouti anebo uspořádati.
- d) O míře a velikosti náhrady, která se má dáti, pak o založení kapitálu nebo fondu důchodu každé země pro sebe, z kterého se pak prostředkováním zemské správy zase jenom náhrada vyplatí, za ty země, z které se kapitál složil.
- e) O té otázce, má-li se dáti nějaká náhrada a jaká za daně a poplatky a práce, které se mají podle 2.,3. a 8 § vyzdvihnouti, v 5. a 6 § ale pojmenovány nejsou.

9) Vrchnostenské úřady povedou zatím soudní a politickou správu na útraty státní čili zemské až do zřízení nových zemských úřadů.

10)Vyslovená v 6.tém tématu článku zásada náhrady za práce naturální a peněžité poplatky,nemá však vylučovati všeliké pozdější návrhy komisů podle 8. článku zřízené,jimiž by se zásada tato vysvětliti nebo obmeziti mohla. Naším ministrům domácích záležitostí,justice a financí jest uloženo vykonání tohoto zákona. Dáno v Našem sídelním městě Vídni,sedmého září tisícího osmistého čtyřicátého osmého a říší našich léta čtrnáctého.

Vzpouza bezzemků roku 1791.

Bída a nezaměstnanost podruhů na panství poděbradském donutila mnohé rodiny,aby se vystěhovali do Uher,kde mohli naléztí obživu.Mnoho rodin z Chleb,Kout,Kamenného Zboží,Budiměřic atd. se na povolení vrchnosti odstěhovalo,aby zanikly někde v pustách uherských.Krajský úřad stavěl se sice proti vystěhování,ale sám pomoci nechtěl.Žádal vrchnost poděbradskou,aby se bezzemkům nějaká práce na panství našla,nebo poskytnuta podpora jim jídle anebo penězích byla.

Dne 21. dubna na Zelený čtvrtek se skutečně sešlo mnoho podruhů z levé strany Labe a žádali buď pas do Uher nebo peníze.Vrchní poděbradský nechal rozdati na 150 centů mouky.Povstání podruhů se však šířilo.Rychtář z Hořátve,Václav Mikšovský při kontrole hlásil,že někdo z Chleb,jehož jméno však nezná přišel poslední velikonoční svátek do vsi a tam hořátevským podruhům sděloval,aby se všichni ti,kteří se dali zapsati.se sešli ve čtvrtek na kanceláři vrchního v Poděbradech a žádali familii /pozemky/.Hořátevští dělníci opět přemluvili dělníky ze Zvěřínka a táhli do Poděbrad na zámek,kam se jich dostavilo na 300 osob.Nejednotnost dělníků a pomalé,svévolné jednání s každým dělníkem zvláště,omrzelo mnoho účastníků,že se v klidu rozešli.Vyšetřování však pokračovalo.

Anna,manželka Matyáše Daniela z Hořátve,byla vyslechnuta jako svědkyně a udala .Jakýsi člověk z Chleb se dostavil do jejího bytu a ptal se po muži.Odpověděla že šel k sousedovi.Ten člověk jí vyzval,aby sdělila mužovi,aby se dostavil ve čtvrtek určitě do zámecké kanceláře a chlubil se nějakou cedulkou,na které mají prý již povolení do gubernia.Již před tím ukazoval baráčník Jan Němec z Pískové Lhoty cedulku z Chleb po vsi,že Chlebští sbírají peníze na kolektu,do které její manžel též částkou 17 kr přispěl.Můj manžel si věc později rozmyslel,žádal peníze zpět,ale dosud ničeho nedosáhl .Jan Němec tu cedulku dal pak do ruky Anně Holkovéj.

Kateřina Kvízová,manželka Václava Kvíze z Hořátve svědčila,že Anna Danielová prý již dávno předtím přinesla jakousi cedulku z Chleb.,na které byl podepsán Beran,podruh z Chleb.Na tomto lístku bylo napsáno,aby se podruzi,kteří se chtějí vystěhovat do Uher,sepisovali a seznam jich pak aby byl poslán do Chleb,to se skutečně stalo.Když pak Chlebští na zvláštní výlohy ještě 10 kr vymáhali,dal můj muž i těch 10 kr,domníváje se,že jsou ty

peníze na kořalku. Chlebští prohlašovali, že se v Uhřích familie rozdávají, že každý osadník obdrží vůz, 2 koně a domek. Pokud ví, přispěli z Hořátevských po 17 kr. Benedikt Puchler a Jan Baborák.

Lístek donesl Anně Danielové, jak se později vyšetřilo, Jan Němec z Přískové Lhoty, 40 let starý podruh.

Potrestáni byli jen Václav Svoboda, pokladník podruhů a Jiří Beran, písař, pro příklad jiným,.

Pozemkové knihy obce Hořátve.

Právním držitelem gruntu nebo usedlosti byl ten poddaný jehož chalupa nebo grunt byl vložen do pozemkových knih, též zvaných knih purkrechtních, uložených u hospodářského úřadu panství k němuž ves náležela. Stávalo se často, že poddaný držel chalupu již buď sám vystavěl nebo koupil po celá desetiletí bez zápisu v knihách a teprve když ji chtěl prodati, předati nebo darovati žádal dodatečně vrchnost o vložení do pozemkových knih buď společně pro několik vesnic nebo pro každou ves zvlášť. Mnohdy nacházíme jednu vesnici pod správou několika panství. Jsou v historii i případy, že jednu ves, resp. Několik domů v ní, drželi i tři vrchnosti, které zde měli pro své poddané svého rychtáře.

Mimo pozemkových knih nacházíme v archivu země České ještě knihy svatebních smluv, kšaftů nebo posledních vůlí, obligací, dluhopisů apod. Pozemkové knihy, jejichž stáří možno datovati až do r. 1540, byly roku 1848 tj. po zrušení roboty a poddanosti lidu, tím i zrušení patrimonálních úřadů, byly uloženy u hospodářského úřadu toho kterého panství. Když roku 1849 byly zřízeny okresní úřady a soudy, vrchnostenské úřady odvedly tyto knihy okresním soudům, kde byly stále dále vedeny až do roku 1875, kdy novým zřízením zavedeny nové pozemkové knihy, pro historii možno říci svými krátkými záznamy bezcenné a staré pozemkové knihy odvedeny do nově zřízeného Archivu země České v Praze kde jest jich nyní soustředěno na 45.000 svazků, značných rozměrů a váhy.

Pozemkové knihy naší obce jsou uloženy v archivu pod okresem Nymburk a pořadovým číslem:

Čís. 148 – okres Nymburk – Bez titulního listu. Na deskách jen nápis - Hořatew – zápisy od r. 1689.

Čís. 149 - okres Nymburk – nápis na deskách : Cís. král. komorní panství Poděbrady. Kniha gruntovní obce Hořátve. Titulní strana list tentýž název.

Čís. 152 - Okres Nymburk – Titulní list : K.K. Statscherschaft Podiebrad – Pfaray Kovanice. Hauptactiv – und Passivstanbuch der Gemeinde Hořatev. Nr. XVI.

Místopis obce Hořátve.

ČP. 48/1 nové.

Barák na vlastním místě od Nr 44 postavený. Povinnost k vrchnosti: jménem robotní odměny platit 2 zl 30 kr z místa kde chalupa stála 1 zl 10 kr., Poněvadž tento barák pro nikdo šacován nebyl a do knih vložen, - vrchnost vepsala jej roku 1808 Matějovi V o r l í č k o v i v ceně 146 zl. Od 18. října 1861 držel za 450 zl Jan B o r e c k ý, od 21. března 1877 získává druhou polovici domku jeho manželka Marie.

Čp. 44/2 nové.

Matěj Kvíz postoupil od své živnosti čp. 2 – 1409 čt.s. pozemku svému synovi Josefovi K v í z o v í k vystavění chalupy. Polí nebylo k ní žádného. Syn měl vydávati svým rodičům vejminek a složit 250 zl. Povinnosti držitele: jménem robotní odměny platiti 9 zl 34 kr., kontribuce 7 zl 46 kr. Zápis do knih mu byl vložen 28. května 1791., „Z ohledu zdělaných dluhů a darebného hospodaření,“ dal se Josef Kvíz k slavnému koburskému regimentu na vojnu za vojáka, zemřel r. 1799 bez kšaftu a zanechal po sobě manželku Kateřinu a děti: Kateřinu 26 let starou, syna Josefa 27 let starého, Annu, provdanou za Matěje Svobodu v Sokolči.

Spuštěný grunt připsán 9. února 1821 vdově Kateřině, která se provdala za Václava Zahoře, jen však do plných let právního dědice Josefa Kvíze, který jej přebírá za 1068 zl. Pole byla dle šacuňku oceněna na 563 zl 45 kr, stavení

na 454 zl., hospodářské nařadí na 58 zl. Od 14. března 1852 držel za 3150 zl. František Jeník s manželkou Kateřinou, od 30. dubna 1873 za 4315 zl 85 kr Jan Kubíček.

Čp. 46/3 nové

Václav Skořepa držitel živnosti č. 1 měl při gruntě 49 jiter 1272 čtv. s. pozemků. Když pádem dobytka a skrze tento grunt ke zkáze přicházel, žádal vrchnost, aby živnost čp. 1 rozdělen byl na dva díly. Druhou část živnosti předal své dceři Marii a jejímu manželovi Františkovi Plačkovvi. Nový hospodář převzal 23 jiter 854 čtv. s. polí, luk a zahrad. Byl povinen svým nákladem postavit si novou chalupu a převzít část dluhů, lpících na živnost čp. 1. Kontribuce platil 11 zl 17 kr. Od 24. ledna 1822 držel za 1712 zl 9 kr Jan Plaček, dne 1. září 1831 koupil za 1000 zl František Sejkora, od 26. února 1835 držel za 1900 zl Václav Lukavec s manželkou Rosalií, od 27. prosince 1837 za 2000 zl Václav Souček, od 3. března 1947 za 3300 zl Jan Kvíz s manželkou Kateřinou, po smrti svého otce ujímá grunt syn Václav Kvíz za 1200 zl.

Čp. 49/ nové.

Dne 20. května 1797 s povolením vrchnosti Václav Skořepa prodal kus zbytečného místa, z kterého žádná nebezpečnost ohně přijít nemohla, poněvadž dle vyznání tamních sousedů na takových již dříve stavení stávalo, k vystavění baráku Václavovi Boreckému a jeho budoucím za 35 zl. Z místa platil Borecký ročně 1 zl 10 kr držitelům živnosti čp. 49. Dle dědičné pořádkosti z 3. září 1834 držel za 140 zl Matěj Borecký, od 28. února 1872 Jan Rosa s manželkou Alžbětou.

Čp. 1/ nové.

Po smrti Martina Skořepy ujal živnost r. 1676 za 505 kop 25 gr Jan Bořek. Při živnosti byla zádušní kráva za níž si mohl strhnouti 5 kop. Dne 19. července 1709 ujal živnost Tomáš Skořepa.

Popis: světnice s 3mi okny, stůl, mísník, chlebová pec, kamna s měděncem za 20 kop, síň velká s kurníčkem po straně za 10 kop, komora v síni za 9 kop, marštal se žlabem a žebříkem za 10 kop, též chlív pospolu za 20 kop, špejchárek s dveřma na pantích a zapaditým zámkem, pod ním sklípek, dva chlívky za 15 kop, studnice roubená za 10 kop. Stodola sešlá za 15 kop, dvě komory pro podruhy a pichž kulnička pro vozy za 20 kop. celé stavení bylo ošacováno na 48 kop. Po jeho smrti se přiženil k vdově Václav Vogner a ujal tuto chalupu dne 28. Augusty 1712 za 581 kop, který zde hospodařil do právních let dědice Jiřího Skořepy, když tento byl již k hospodaření schopný, přebírá 23. ledna 1745 živnost od svého otčína za 660 kop 31 gr 5 denárů. Byl dvakrát ženat. Dle jeho poslední vůle přebírá živnost 15. července 1771 syn Václav Skořepa za 719 kop 39 gr 2 denary s podmínkou, by svému nejmladšímu bratru za odstoupení práva dědičného měl složit do sirotčí kasy 10 kop. Když pro sešlost věku svého dálejc hospodařiti nemohl, prodal živnost 21. února 1802 synovi Václavovi Skořepovi za 1099 zl 2 kr., od 10. března 1809 držel za 6250 zl Václav Koníček. Pro sešlost věku předává živnost 19. května 1813 za 1500 zl dceři Kateřině, provdané za Matěje Kvíze. Přídavkem jim zanechal: 2 klišny, krávu, svini plemenici. Od 18. března 1848 držel za 1500 zl Matěj Kvíz s manželkou Alžbětou.

Čp. 2 / 6 nové.

Roku 1674 koupil Vilém Donát grunt od Jana Donáta otce svého vlastního, za 295 kop. Dne 1. Dezembris 1699 ujal živnost syn Jan Donát za 297 kop 13 gr 5 denárů. Když nemohl pro sešlost věku svého hospodařiti, předal živnost 30. Novembris 1738 synovi Vavřincovi Donátovi.

Popis stavení: světnice s 3mi okny, síň s kuchyňkou a komorou za 18 kop, kamna, v nich kamnovec. okolo lavice, vše bylo oceněno na 15 kop, marštal pro koně, špejchárek, pod ním sklípek, kulna pro vozy, chlív za 20 kop, stodola o jednom mlatě 2 zaděních, plevník za 30 kop. Přídavkem dostal vůz se vším příslušenstvím za 8 kop, pluh nový za 1 kopu 30 gr, táhlož železné, kladní sekera, druhá ruční, dva chomouty nový za 2 kop. Vše bylo prošacováno na 356 kop. „Skrze pád dobytka a těžké vojenské časy, v kterých od brandburského vojska o všechno obilí přišel a do dluhů upadl, tak do dluhů upadl, že dálejc hospodařiti nemohl, aby grunt v úplnou zkázu nepřišel, prodal jej 21. prosince 1744 strýci svému Václavovi Kubíčkovi za 416 kop 2 gr ½ denáru. Dne 19. února 1782 převzal živnost za 379 kop 30 gr Matěj Kubíček. Ten si vyměnil svou živnost 24. ledna 1789 s Matějem Kvízem za jeho chalupu čp. 19 ve Chvalovicích. Při živnosti bylo dle nového měření 18 jiter 55 čtv. polí, luk, a zahrad. Dne 27. května 1795 převzal živnost syn Matěj Kvíz za 450 kop. Povinnosti držitele k vrchnosti: král. kontribuce platiti ročně 13 zl 53 kr, jménem robotní odměny 9 zl 6 kr, nájem z polí 7 zl 12 kr. Od 4. února

1835 držel za 500 zl Václav Kvíz s manželkou Marií, od 24. března 1867 za 2940 zl Jan Kvíz s manželkou Kateřinou, od 9. září 1873 jen Kateřina Kvízová, od 3. července 1874 Jan Fadrhonc.

Čp. 3 / 7 nové.

Chalupa nová, prv nebývalá s 4 kopami polí od gruntu Mikuláše Kubíčka oddělených Mikuláš Kubíček oddělil od své živnosti 14 kop polí a prodal je synovi Matějovi Kubíčkově zápisem z 1. dubna 1720, který si k nim přistavěl barák. Na stavení postoupil mu též kus zahrady za stodolou šířky 16 loket, délky 20 loket v ceně 4 kop. Po jeho smrti převzal chalupu 9. septembris 1761 Matěj Kubíček.

Popis stavení : světnice se 3 okny, stůl, lavice, kamna, chlebová pec, síň s komínem za 20 kop, chlív za 4 kopy, v druhém pořadí sklípek, chlívek, komora, kravský chlív, stodola, při které jsou 2 chlívky a malá komora přistavěná za 30 kop, studnice za 3 kopy. Dle nového měření bylo při živnosti 13 jiter 687 čt. s. polí 267 čtv. s. luk, 346 čtv. s. zahrad. Matěj Kubíček zemřel bez poslední vůle a dle pozůstalostního řízení rozdělen byl jeho majetek takto: syn Matěj Kubíček dostal živnost čp. 25, Jan Kubíček živnost čp. 3, dcera Anna barák čp. 41, dcera Alžběta 500 zl., Marie 500 zl. Vdova měla připsaný vejmínek na čp. 25. Povinnosti držitele k vrchnosti: jménem roboty platiti 10 zl 25 kr panu děkanovi do Kovanic odváděti ročně 2 čtvrtce ovsu a žita. Zápis do knih byl vložen Janovi Kubíčkově 11. dubna 1807. Od 17. června 1834 držel živnost st za 688 zl 7 kr Václav Kubíček, po jeho smrti připsána 8. listopadu 1872 živnost za 5188 zl 29 kr Janovi Kubíčkově.

Čp 4. / 8 nové

Od svého bratra Matouše Burše ujal tuti živnost roku 1676 a jeden a půl lánů pole za 501 kop Jan Bureš. Když pro sešlost věku svého a nedostatek zdraví dále hospodařiti nemohl, prodal ji 18. Augusty 1697 Jiřímu Voknierovi za 700 korun. Po jeho smrti ujímá živnost 22. ledna 1708 Václav Antoš.

Popis stavení: světnice se 4 okny, 2 stoly, jedna dlouhá a druhá malá židlice, chlebová pec, vše oceněno na 25 kop, síň za 12 kop, za tou síní kurníček a malá komůrka za 3 kopy, komora v síni za 18 kop, marštal s dubovým žlabem za 15 kop, plevník a kulna pro vozy za 18 kop, koňský chlív sešlý za 9 kop, sviňský chlív a dva menší chlívky za 16 kop, blíže komory chaloupka, v které vdova po Janovi Burešovi přibytěk má, totiž světničku, síňku, komůrku a chlív, vše z dobrého dříví za 40 kop, stodola sešlá za 22 kop, studnice za 6 kop. Přídavkem dostal vůz se vším příslušenstvím, pluh, brány, 2 košatiny, 2 voznice, 4 dubové sudy, sud prázdný na zelí, almaru bílou se zapaditým zámkem, moučnici, truhlu na vaření, starý sedlo, 3 chomouty. Antoš se dostal za šafáře do velimského dvora a proto prodává svou živnost dne 1. septembris 1709 za 814 zl 45 kr Jiříkovi Mikšovi. Dne 30. decembris 1717 si vyměnil svou živnost s Mikulášem Kubíčkem za jeho chalupu ve vsi Chvalovicích. Když zemřel, zanechal po sobě vdovu Kateřinu, která se provdala za Jiříka Tomka a svou živnost připsala 7. septembris 1722 jedinému synovi Janovi Kubíčkově za 647 kop 15 gr. Ten na stavení nic nezlepšil a když zemřel, provdává se vdova znova za Matěje Záhoru, jemuž připisuje živnost 17. 8. bris 1736 do plných let právního dědice Jana Kubíčka v ceně 549 kop. „Když však skrze vojenský běhy, neúrodná léta a následovní pád dobytka do velké škody a dluhů přišel, vrchnostenské ani zemské daně platiti nemohl...-prodává živnost 6. dubna 1747 Janovi Boreckému za 528 kop 30 gr. Po jeho smrti zůstala vdova Kateřina a 6 sirotek – Jan, Barbora, Jiří, Matěj, Václav František. Vdova s malými dětmi nemohla sama na živnosti hospodařiti a proto provdává se za Vavřince Donáta, kterémuž byla živnost připsána do plných let Františka Boreckého. Přídavkem dostal klisnu vranou 12 letou za 8 kop druhou slepou za 6 kop, jednoho valacha hnědého za 11 kop, velmi mizerného. Dne 14. Septembris 1759 přebírá živnost za 725 zl 30 kr Matěj Borecký. Od něho kupuje 17. října 1781 jeho syn Matěj Kubíček, od 10. července 1806 držel za 1500 zl Václav Kubíček, od 10. listopadu 1842 za 1560 zl Josef Šnajberk s manželkou Rosalíí. od 22. dubna 1860 za 4041 zl 50 kr Josef Kubíček.

Čp. 5/ 9 nové.

Roku 1670 koupil tuto živnost od Václava Poláka za 147 kop Jiří Plaček. Při živnosti byla jedna železná kráva. Když pro své stáří nemohl hospodařiti prodal živnost a 9 kop náhonů polí dne 29. novembris 1704 synovi Matějovi Plačkově za 247 kop. Po svém bratrovi přabírá živnost 3. novembris 1707 syn Jiří Plaček mladší za 247 kop.

Popis stavení : světnice se 3 okny, lavice, stůl, mšínsník, police, kamna, měděnec, chlebová pec, vše oceněno na 12 kop, komora za 9 kop, druhá komůrka za 7 kop, marštal za 6 kop, chlív pro jalový dobytek 7 kop, chlív pro krávy za 9 kop, stodola za 26 kop, řezárna, při ní špejchárek a ovčínek za 10 kop... Nemohla na stavení pro nedostatek zdraví

dále hospodařiti, prodává živnost 5. prosince 1727 synovi Petrovi Plačkovi za 417 kop 20 gr., Po jeho smrti zůstaly děti: Jan, Matěj, Václav z prvního manželství, Kateřina a Alžběta z druhého manželství. Dědičné právo náleželo synovi Václavovi, ten však byl churavý a „nemocí kamene obtížen“, a schopen živnost převzít nebyl, postoupil tudíž své dědičné právo bratrovi Janovi Plačkovi zápisem z 30. dubna 1756. Dle nového měření zůstalo při živnosti 30 jiter 608 čtv. s. zahrad, 2 jitra 1412 čtv. s. lesa. Jan Plaček zde hospodařil 33 let a dne 2. prosince 1789 z dobré své vůle postoupil živnost synovi Františkovi Plačkovi za 512 zl 10 kr. Povinnosti držitele k vrchnosti: platiti král. kontribuce 20 zl, robotní odměny 24 zl 7 $\frac{3}{4}$ kr, za zádušní krávu 17 $\frac{1}{2}$ kr. Dne 12. července 1805 byla projednána dědičná pořádnost po Františkovi Plačkovi dle které připadla živnost na syna Františka Plačka, do jehož plných let zde hospodařila vdova Kateřina. František Plaček však zemřel ve svobodním stavu ve stáří 16 let roku 1817. Živnost byla připsána jeho sestře Anně zápisem z 12. února 1819. Od 7. května 1845 držel grunt za 1600 zl Jan Řepa s manželkou Annou. Ta zemřela 1. září 1876 a její polovici gruntu ujal 9. listopadu 1876 Jan Řepa.

Čp. 6 / 10 nové

Roku 1690 ujal tuto živnost po smrti Václava Kynzle za 528 kop Matěj Dobřichovský. Od své matky – vdovy ujal živnost 3. června 1717 syn Jiří Dobřichovský.

Popis stavení: světnice se třemi okny, stůl, kolem lavice, mísniček, rohatina, kamna, mědenec, chlebová pec za 25 kop, síň s jednou komorou, spodek od kamene, marštal, ovčínek, komora, komůrka pro podruhy za 35 kop, kravský chlív, chlív pro svině, 1 kulna a tři chlívky bez podlahy, vše chatrné s prkenou podlahou, špejchárek, pod ní klenutý sklípek, kulna pro vozy za 15 kop, stodola o jednom mlatě a dvou zádeních za 30 kop, studnice od kamene za 5 kop. Přídavkem dostává: moučnici, truhlu vařenku, díž, kamennou pánev, 4 cepy, řetěz, tři voznice, 2 sudy pro zelí, kulna, sekera, hasák, kopáč, vidle hnojny, vše oceněno na 561 kop 30 gr. Po smrti Jiřího Dobřichovského zůstala vdova, která na živnosti hospodařila se svými dospělými dětmi.

Čp. 7 / 11 nové

Chalupa na obecním místě stojící, beze všech polí a luk. Chalupu postavil asi roku 1742 vlastním nákladem Jiří Vokněr. Po jeho smrti převzal ji 6. března 1792 syn Jiří Vokner „jako kantor, který děti z této obce učil,“. Proti tomu prohlásili starší syn Jan, který svědectvím rychtáře a sester dokázal, že do gruntu velkou pomocí jest přispěl, což důkladněji se starou písemností dokázáno jest však, že otec mu 300 zl vydal a tím že žádného podílu na baráku neměl. Jiří Vokner starší byl též učitelem a proto obec mu darovala na vystavění baráku kus obecního pozemku. Povinnosti držitele: jménem roboty platiti ročně 2zl, obci z místa, kde chalupa stála 2 zl. - Dne 8 listopadu 1842 převzal živnost od svého otce za 200zl Jan Vokner, od 14. října 1854 držel za 660 zl Václav Veselý s manželkou Rosalií, od 30. září 1862 za 600 zl Jan Slabihoud s manželkou Marií, od 15. února 1865 za 900 zl Václav Řehák.

Čp. 8 / 13 nové

Obecní pastouška

Beze všech rolí, luk a povinností, kterého baráku neb pastoušky cena v zápise obecním v knize gruntovní počítána na 50zl.

Čp. 9 / 14 nové

Od svého otce Jana Dobřichovského převzal grunt za 5 kop záhonů polí a pozemek syn Jan Dobřichovský, kde si vystavěl domek vlastním nákladem. Dne 3. července 1718 koupil chalupu Vavřinec Potměšil.

Popis stavení: světnice se třemi okny, lavice, okolo stolu židlice, kamna, kamnovec, chlebová pec, v nově vystavěná za 18 kop, síň s komínem a komorou s jedním zapaditým zámekem, také nově vystavěná za 18 kop, marštal pro 5 kusů dobytka, nápodobně nově vystavěná za 8 kop, stodola o jednom zadění 10 kop, studnice nová, roubená za 7 kop. Živnost převzal za 136 kop. Od něho ujímá ji 22 května 1722 za 130 kop Pavel Paul. Od vdovy Kateřiny přebírá chalupu 5. listopadu 1728 za 206 kop zeť Jiří Rákosník. Na živnosti hospodařil jen do roku 1775 kdy zemřel. Po něm zůstaly děti: Jan, Dorota, Kateřina, Václav, Jiří, Josef. Právní dědic Josef nebyl ještě

plnoletý a k hospodaření schopný, proto vrchnost připsala chalupu 19. dubna 1775 synovi Jiřímu Rákosníkovi za 305 kop. Dne 24. dubna 1779 přebírá živnost již plnoletý dědic Josef Rákosník za 259 kop 53 gr 31/2 denaru. Od dobytka převzal: velkou červenou krávu za 20 kop, druhou pálenou 4letou za 18 kop. Dle nového měření zůstalo u živnosti 13 jiter 751 čtv. s. polí, 1217 čtv. s. luk, 121 čtv. s. zahrad, 2 jitra 302 čtv. s. lesa. Dne 1. dubna 1786 koupil živnost za 500 zl Václav Čáp. Povinnosti držitele k vrchnosti: platiti královské kontribuce 8 zl 19 kr, robotní odměny 12 zl 29 kr, -. Od 3. září 1802 držel živnost syn František Čáp. Dne 14. prosince 1826 přebírá živnost za 600 zl Václav Mikšovský s manželkou Marií, od 5. března 1835 držel za 2000 zl Jan Kantůrek s manželkou Annou, od 25. června 1842 za 3200 zl Jan Jech s manželkou Annou, od roku 1882 Josef Jech.

Čp. 10 / 15 nové

Od Petra Vejtruby koupil tuto živnost roku 1681 za 157 kop Jiří Vaníček. Co zde na živnosti hospodařil, nic nenapravoval a pustou chalupu předává 2. února 1708 svému synovi Václavovi Koníčkovi.

Popis stavení: světnice s dvěma skromnými okny, lavice, kamna, v nich měděnec, chlebová pec, vše bylo oceněno na 10 kop, kuchyň od štychholze vystavěná 3 kopy, sňh bez podlahy 4 kopy, vedle světnice, z předu chlív, také na rozvalení za 6 kop, komůrka za 2 kopy, Od dobytka převzal tažného vola 11 letého. Nový hospodář všechno stavení v nově vyzdvihnouti musil, zemřel roku 1749 a když vdova pro sešlost věku dále hospodařiti nemohla a netroufala, předala chalupu 21. Augusty 1749 svému synovi nejmladšímu Jiřímu Koníčkovi za 300 kop. Chalupa byla toho roku nově popsána a oceněna: světnice se třemi okny, stůl, okolo lavice, sprostá kamna, v nich měděnec, malý kamenovec a chlebová pec za 20 kop, sňh s komínem kotlinou, skrze sňh komora za 15 kop dále zase komora podružská, za ní chlívec skrovný a kurníček, marštal pro koně a chlív pro voly za 20 kop. Po jeho smrti se provdala za Jana Kňourka, sedláka z Křečhoře a živnost přebírá 25. května 1772 syn Petr Kňourek. Zemřel 3. května 1793 se zanecháním poslední vůle a zanechal vdovu Annu / zemřela 25. března 1817 / syna Václava / naroz. 17. října 1809 /, dcera Marie provdána v Polabci, nar. 31. května 1821, Kateřinu, provdanou za Vokniera v Hořátví, Annu, provdanou Novákovou ve Vitici, panství Černý Kostelec, syna Matěje 38 let starého, kterému byla živnost vložena do pozemkových knih. Od 13. listopadu 1861 držel za 2800 zl Josef Donát s manželkou Kateřinou.

Čp. 11 / 16 nové

Dne 20. srpna 1797 Václav Mikšovský, maje zde svůj vlastní dědičný grunt, při kterémž se vynachází 152 měr polí, nemohouce však pro sešlost věku svého na tak znamenité živnosti zadosti učiniti – s povolením vrchnosti předal 19 pozemků svému synovi Janovi Mikšovskému s tím stavením Nr 11 zde stojícím. Kdyby však syn nebo jeho manželka odstupujícího hospodáře za všechno dobrodiní jeho pronásledovali neb nesnesitelně soužili, měl otec právo tutou živnost jim odebrati. Vše bylo šacováno na 500 kop.

Povinnosti držitele: kontribuci platiti 12 zl 35 kr, robotní odměny z domu 2 zl, desátek do Kovanic panu faráři 3 čtvrtce žita a ova vrchovaté české míry. Dne 30. decembris 1815 převzal živnost za 3650 zl BZ /v bankozetlích/ neb 2009 zl 47 kr CM syn František Mikšovský. Dne 16. ledna 1829 převzal živnost od svého otce syn František Mikšovský s manželkou Alžbětou za 600 zl, od 23. března 1859 za 4700 zl Václav Pop s manželkou Annou, od 5. února 1860 za 2000 zl Vojtěch Mikšovský, od 25. června 1874 za 8000 zl Josef Fišer, od 2. ledna 1874 za 3050 zl Josef Kvíz.

Čp. 12 / 17 nové

oku 1665 převzal živnost od svého otce Petra Dobřichovského za 215 kop Marek Procházka. Když pro sešlost věku svého nemohl na 15ti kopovém statku hospodařiti, předal živnost 19. ledna 1707 za 392 kop 39 grošů svému synovi Václavovi Procházkovi. „Když roku 1737 z p ostředku živých na věčnost se odebral, zůstala po něm vdova Kateřina, která si netroufala sama hospodařiti a proto prodala živnost 8. června 1744 synovi Matějovi Procházkovi.

Popis stavení: světnice se třemi okny, okolo lavice, stůl, mísník, kamna, železný kamnovec, vše bylo oceněno na 30 kop, marštal pro koně za 15 kop, chlív pro krávy, prasata, dále řezárna, za ní komora, při ní kurníček, stodola o jednom mlatě, dvou zádeních, 2ma vraty za 40 kop, špejchárek s prkennou podlahou, při něm kolna, dále komora podružská za 35 kop, studnice ode dřeva roubená za 4 kopy, vůz se vším příslušenstvím za 10 kop. Přídavkem dostal: pluh, brány, řezací stolice, kobylna hnědá 9letá, druhá hnědá 5letá, svině plemence. Živnost byla oceněna na 609 kop 22 gr. Matěj Procházka zemřel roku 1763 zanechal po sobě vdovu Alžbětu a děti: Kateřinu, provdanou za

Záhoru, Jana, Marii za Mirela, Annu, Václava. Vdova hospodařila sama na živnosti až do roku 1777, kdy žádala, aby byla živnost rozdělena mezi dva syny - Jana a Václava. První polovici gruntu dostal Václav Procházka v ceně 379 kop 30 gr., „Jsouce ale v témž roce 1777 ex capite Uxoriaty do arestu hrdelního práva byžovského vzatý, pak na 8 let do pražského domu kázně odsouzený „, aby grunt bez hospodáře nezustal, rozhodla vrchnost, aby živnost byla prodána jeho sestře Anně, provdané za Jakuba Šafránka a podmínkou, že kdyby Václava Procházku z vězení pustili, jemu za odstoupení práva vyplatila by 10 kop. Živnost byla Šafránkovi vložena do pozemkových knih 20. července 1778 v ceně 450 kop 45 gr. Pro své stáří a neschopnost práce odevzdává 20. decembris 1820 svou živnost synovi Josefovi Šafránkovi za 1600 zl. Ten se oženil s Rosinou, rozenou Hamplovou, která mu přinesla věnem v hotovosti 800 zl, klisnu za 150 zl, 2 krávy za 60 zl, 15 ovcí za 100 zl, 3 prasata za 20 zl. Od 31. října 1856 držel za 4350 zl Václav Urban, od 14. června 1874 za 7500 zl Filip Polák, od 21. listopadu 1874 Jan Šafránek s manželkou Barborou za 4028 zl, od 21. září 1875 Josef Hofman, od 16. června 1881 Josef Kubíček s manželkou Marií.

Čp. 37 / 18 nové.

Živnost vznikla rozdělením gruntu Nr 12. Ujal ji dne 28. ledna 1777 druhý syn Alžběty Procházkové Jan Procházka. Popis: špejchárek s prkennou podlahou, při něm kulna, vedle dva chlívky, vše bylo ode dřeva vystavěno, které však on odsud sobě odnese a na vykázaném místě postaví, v ceně 86 kop, půl stodoly roubený bez mlatu a vrat za 23 kop. Od náradí dostal vůz, pluh, brány. Polí bylo u chalupy 19 jiter 186 čtv. s. zahrada 667 čtv. s. les 2 jitra 793 čtv. s. Pro svou nezuživost postoupil 16. května 1800 živnost synovi Janovi Procházkovi se vším příslušenstvím za 450 kop. Jeho dcera Anna se provdala za Václava Šlechtu z Pískové Lhoty, která přinesla do hospodářství 840 zl. Krávu za 16 zl., 10 ovcí za 16 zl. Otec nevěsty předal novým manželům svou chalupu v ceně 833 zl. 35 kr zápisem z 6. července 1830. Od 2. února 1846 držela Anna Šlechtová od 31. října 1855 za 4000 zl František Hruška.

Čp. 13 / 19 nové

S povolením vrchnosti postavil si Vavřinec Šenkýř na obecním pozemku chaloupku o jedné světnici, síni, komory, chlívkou, která mu byla vložena do pozemkových knih roku 1748. Po smrti svých rodičů převzal chalupu 10. října 1765 za 35 kop syn Matěj Šenkýř. Barák byl 27 loket dlouhý, 22 široký a bylo k němu přidáno od čp. 27 kus louky. Od Šenkýře kupuje chalupu za 60 zl Jan Jech s manželkou Dorotou. Vdova Dorota se znovu provdala za Jana Voknera, s nímž na živnosti hospodařila a později ji postoupila dceři Anně za 181 zl 10 kr. Proti tomu se postavili však dědicové – děti a žádali, aby barák byl dán do veřejné licitace mezi rodinné příslušníky a připadl tomu kdo nejvíce podá. Barák získává vdova – matka, jako nejvýše podávající za 264 zl 30 kr.

Povinnosti držitele: platiti domovní činže 2 zl 30 kr, úrok 1 zl 28 kr, obci z místa, kde barák stojí 2 zl. Roku 1826 prodala vdova barák Matějovi Kauckému pro jeho syna Matěje Kauckého za 300 zl BZ, která živnost byla mu vložena do pozemkových knih zápisem z 13. srpna 1828. Matěj Kaucký zemřel 4. listopadu 1828 bez zanechání kšaftu ve svobodném stavu a živnost připadla opět na rodiče Matěje a Annu Kaucké, jimž připsána v ceně 80 zl 24. června 1831. Od 24. června 1831 držel za 180 zl Matěj Kaucký s manželkou Annou, od 27. ledna 1834 za 80 zl Jan Zajíček s manželkou Alžbětou, od 2. září 1874 za 500 zl Marie Roza, od 27. září 1847 za 300 zl Barbora Roza, 2. června 1848 za 500 zl Jan Škába, od 4. prosince 1852 za 600 zl Matěj Koníček a manželkou Alžbětou, od 12. prosince 1862 za 420 zl Jan Novák s manželkou Marií, od 20. prosince 1873 za 1360 zl drželi na polovici Jan Hruška a Jan Noll s manželkou Barborou, od 13. září 1876 Matěj Kvíz s manželkou Kateřinou.

Čp. 38 / 20 nové

Barák na obecním pozemku stojící. Stavení 9 sáhů dlouhé a 2 sáhy 5 stěvíců široké. K baráku bylo připsáno 14 měr polí.

Povinnosti držitele: jménem robotní odměny platiti 2 zl 30 kr, dědičný úrok 12 zl 6 kr, domácí obci z místa 2 zl. Po svém otci Václavovi Donátovi ujal gruntovní chalupu 30. prosince 1824 za 420 zl. Syn Václav Donát. Od 10. února 1845 držel za 1000 zl Josef Čalda s manželkou Annou, od 31. května 1845 za 860 zl Jan Paleček s manželkou Dorotou, od 17. června 1862 Petr Paleček s manželkou Marií, od 15. prosince 1867 za 250 zl Jan Fiedler s manželkou Annou, od 27. září 1879 Josef Cankář.

Čp. 47 / 21 nové

Barák na obecním místě v nově vystavěný.stavení bylo 9 sáhů půl střevice dlouhé ,2 sáhy 1 a půl střevice široké,dvoreček 12 sáhů dlouhý a 7 sáhů široký.

Povinnosti držitele k vrchnosti : jménem roční robotní odměny 2 zl 30 kr.Domek si vystavěl vlastním nákladem Jiří Horáček ,dosud však neměl jej zapsaný v pozemkových knihách a teprve roku 1882 vložen do knih v ceně 100 zl. Dne 30.května 1825 prodává svou živnost se vším co hřebem přibito a hlínou zamazáno za 200 zl Janovi Záhorovi, který peníze hotově složil.Od 31.ledna 1833 držel za 120 zl Jan Poupa s manželkou Marií.po smrti své manželky ponechává si připsati její polovici domku 22.prosince 1842 , od 4.května 1855 držel za 250 zl Matěj Kvíz s manželkou Veronikou.

Čp.14 / 22 nové

S povolením vrchnosti vystavěl si Matěj Baštecký vlastním nákladem chalupu o jedné světnici,síně,komory a chlívkou na obecním místě,z něhož platil úrok a o sv.Jiří a sv.Havlu po 35 kr a jeden den pěší prací robotoval.Po jeho smrti zůstaly děti:Kateřina,zmrhaná,Václav a Matěj, který byl roku 1756 vzat za panství na vojnu a proto barák byl 28.března připsán synovi Václavovi Bašteckému za 45 kop.

Popis stavení: světnice s 2 okny,okolo lavice ,stůl, prostá kamna.kamnovec, chlebová pec, za 18 kop, síň s komínem za 16 kop, za tou síní jedna komora a dva malé chlívky za 10 kop, studna dole zděná za 1 kopu.Barák byl 9 sáhů délky a 2 sáhy šířky,dvoreček 4 sáhy dlouhý, 1 a půl sáhu široký.Roku 1802 připsána byla chalupa za 21 zl 3 kr synovi Janovi Bašteckému. Když koupil v téže obci od Františka Hlavičky kontribučenský grunt, prodal svůj barák za 2108 zl 30 kr dne 20 9bric 1815 Janovi Němečkovi.Když Němeček koupil od Kříčky v Libici větší kontribučenskou usedlost, prodal tuto chalupu ve vsi Hořatvi dne 7.ledna 1820 za 1308 zl Václavovi Nejedlému, od 3.února 1843 držel za 320 zl jeho syn Václav Nejedlý s manželkou Annou.Ta zemřela 23.července 1864 a její polovice domku připsána manželovi Václavovi Nejedlému od 22.prosince 1876 držel Václav Souček s manželkou Annou.

Čp 39 / 23 nové.

Barák na obecním pozemku stojící,při kterémž žádné grunty se nevynachází.Po smrti Václava Plačka , který zemřel roku 1796 zůstal barák, o nějž se přihlásili děti:Václav,Kateřina,Jan,Matěj a vdova.Barák připsán synovi Janovi Plačkovi zápisem ze dne 20.ledna 1802 v ceně 50zl.

Povinnosti držitele: domovní činže 2 zl 30 kr ,z místa 2 zl domácí obci. Jan Plaček zemřel 15.května 1812 a o pozůstalost se přihlásili děti:Jan,Václav,Lidmila,Anna,Kateřina a vdova Dorota Plačková.Dle její poslední vůle připsán barák 10.prosince 1822 Janovi Plačkovi a jeho manželce Marii, kteří jej prodali 11.března 1825 za 128 zl Janovi Mikšovskému ,od něho ujal živnost 16.července 1831 za 300 zl Václav Živnůstka s manželkou Marií ze vsi Křečkova.Od 10.dubna 1823 držel za 543 zl 12 kr Václav Kujich s manželkou Annou, od 5 .května 1834 za 526 zl Jan Novák s manželkou Marií, od 13.května 1858 za 750 zl Václav Šťastný.

Čp. 42 / 24 nové

Obecní stavení - V kteréžto helvetský pastor přebývá.Z tohoto obecního stavení se žádné platy neodvádějí a také v knize pozemkový nebyla oceněna.

Čp 43 / 25

Škola

Beze všeho platu a povinností,nebyla ani knihami šacována.

Čp 15/ 26 nové

V nově učiněný grunt chalupnický ze statku sedlského Matěje Vognera oddělený a učiněný.Roku 1712 ujal Matěj Vogner statek od Václava Šňurky a postoupil témuž Václavovi 30.prosince 1722 kus pozemku v ceně 60 kop.

Popis stavení: světnice ,kamna ,v nich měděnec,okolo lavice,stůl,vše oceněno na 25 kop ,sín s komínem za 25 kop ,chlív ,stodola,studnice roubená za 5 kop.Po svém tchánovi ujal živnost 18.července 1729 Matěj Cibulka za 204 kop 54 gr.Co zde hospodařil stavení v dobrém stavu zachoval a ještě několik zavřetí vystavěl a když zemřel,zůstalo po něm 5 dcer a 1 syn.Vdova Kateřina se znovu provdala za Matěje Petráška, kterému byla chalupa „hned pro pořádnost „ dne 21.8.1748 vložena do pozemkových knih v ceně 290 kop 30gr.Petrášek byl zde jen na čas hospodářem do právních let dědice Jana Cibulky.Ten však byl vzat na vojnu,z které se žádným způsobem sobě pomoci nemohl a „jsouce letošního roku zde na aurlaubu, z dobré vůle „, prodal tuto dědičnou svou chalupu svému švagrovi zápisem 4.června 1778 za 30 zl.Přídavkem mu zanechal plavého vola 4letého ,1 černého za 32 kop ,svini za 2 kopy.,Poněvadž nyní,ale přes 60 let stár a na zdravý schátralý jest,že dále hospodařiti nemůže ,prodal živnost 20.ledna 1816 svému synovi Janovi Jan Hruška za 800 zl .Od 19.ledna držel za 560 zl František Hruška s manželkou Kateřinou.

Čp. 16 / 27 nové

Roku 1694 ujal tuto krčmu a masný krám u níž bylo 50 kop záhonů polí za 213 kop 31 gr Václav Mikšovský.Dne 3.července 1750 z rozkazu vrchnosti konán šacunk krčmy,když Václav Mikšovský zemřel a krčma měla dostati nového hospodáře.Vdova po jeho smrti sama zde hospodařila 16 let a když nyní věkem sešlá jest,prodala nejmladšímu synovi Janovi Mikšovi za 288 kop.

Popis stavení:světnice v ní 4 okna,okolo lavice,4 stoly,dlouhá lavice,2 židlice,zelená kamna, v nich železný kamnovec,chlebová pec ,za světnicí 2 komory,pod jednou klenutý sklep,spolu vše oceněno na 40 kop,kuchyň,v ní komůrka a v síni také komora,špejchárek za 35 kop,na zahrádce marštal koňská a volská,podle stodola o jednom zadění,pří ní kulna za 22 kop,před dvůr mandlovna,kravský chlív,marštal formanská za 40 kop, studnice na návsi ,dole od kamene,vrchem dřevem roubená za 2 kopy,při tej chalupě barák jiný o 1 světnici,síni,komoře,naproti masný krám a zase komora,pak chlívek pro krávu za 40 kop.

Když Jan Mikšů jinak Mikšovský koupil v obci jinou chalupu „, v ktorej chtěje pokojného života býti ve svých starejch letech a užítí.,,prodal krčmu 19.února 1782 svému jedinému synovi Janovi Mikšovi za 403 kop.Od roku 1802 držel za 375 kop 10 zl Jan Mikšovský.

Povinnosti držitele k vrchnosti: z domu platiti 18 zl 9 kr ,dědičný úrok 12 zl 50 kr,desátek panu faráři 3 čtvrtce ovsy a žita.Poněvadž však měl ve vsi Hořátvi ještě dvě jiné živnosti,prodal tuto svému synovi Janovi Mikšovskému zápisem z 29.července 1803 za 1500 zl.Ten opět prodává grunt s krčmou vejsadní a masným krámem a baráčkem za 13.100 zlatých Josefovi Poupovi.Při živnosti mu zanechal dvě tabule v šenkovně,stůl,1 dlouhou stoličku ,všechny žlaby a žebříky ve chlévě.Od 17.prosince 1867 držel Josef Poupá ,od 9.července 1868 Za 9300 zl František Urbánek s manželkou Kateřinou.

Čp. 17 / 28 nové

Barák na gruntě NC 16 a při něm masný krám a zahrada výměry 39 čtv.s..Krák držel Jan Mikšovský,který z něho platil do důchodu ročně 2 zl 20 kr ,od 15.dubna 1817 Josef Poupá ,od 1.dubna 1878 Kateřina Poupová.

Čp. 18 / nové

Roku 1672 koupil tuto chalupu od Václava Drahokoupila dokonce pustou za 40 kop Jiří Horáček.Při živnosti byla připsána jedna zádušní kráva na živu neodvedená.Nemohouce pro sešlost věku dále hospodařiti,prodal ji 19.dubna 1706 svému synovi Janovi Horáčkovi za 73 kop 50 kr.

Popis stavení:světnice o 2 oknech,kolem lavice ,stůl,kamna,a kamnovec dřevným starým, v níž strop rozbořený polámaný za 9 kop, sín nehrubě velká za 5 kop ,komůrka malá skrovná za 6 kop, chlív pro hovězí dobytek se žlabem za 6 kop,mlátek,malý chlívec pro svini za 2 kopy ,komůrka,kterou sobě odstupující hospodář do smrti k užívání vyjímá,při tom druhá chaloupka pro řezárnu s chlívkem pro svině za 7 kop 30 gr,studnice od kamene a vrchem roubená za 2 kopy 30 gr.Dne 10 .ledna 1717 ujal živnost za 102 kop 50 gr Pavel Paul, od 22.května 1722 držel Vavřinec Potměšil,od 2. ledna 1728 prodává chalupu za 152 kop 17 gr 1 denár Tobiášovi Vognerovi ze Zvěřínku, od 24. Dubna 1740 držel za 190 kop Václav Mikeš ,od 9.septembris 1761 za 184 zl 30 kr Jan Kňourek , od 11.prosince 1769 převzal polovici rozděleného gruntu Tomáš Novák v Křečhoři a postoupil svou živnost beze všech věcí a náradí a dobytka Janovi Mikšovskému za 184 kop.Dle nového měření bylo při živnosti 6 jiter 174 čtv.s. polí, 336 čtv.s. luk, 525 čtv.s.zahrad.Chalupu beze všech dluhů postoupil 15.dubna 1800 za 210 zl

jedinému synovi Janovi Mikšovskému. Od 5. září 1840 držel za 250 zl Matěj Mikšovský s manželkou Alžbětou ,od 2. listopadu 1849 za 800 zl. Josef a Kateřina Mikšovský.

Čp. 19 / 31 nové

Chalupa nově vyzdvižená, při níž byly 3 kopy záhonů polí. Domek vystavěl Jan Petrášek mladší. Když zemřel ,zanechal po sobě vdovu a děti : Jana , Jiřího, Matěje, Dorotu, Petra, Pavla a Josefa. Chalupa byla připsána 11. května 1753 Petrovi Petráčkovi do plných let právního dědice Josefa Petráčka. Petr hospodařil s matku 9 let a ,, jí věrně na ruku šel, i všechny roboty sám vykonával a prostředkem jeho přičinění takovou chalupu v rukou Petráčkových zachoval,,

Popis stavení: světnice se 4 okny , stůl, okolo lavice, zelená kamna, s novým železným kamnovcem , rohatina, chlebová pec, vše bylo oceněno na 25 kop, síň s jednou komorou za 20 kop, chlív, vedle něj kulnička , pak ovčinek v nově postavený za 24 kop, stodola o 2 záděních s jedním roubením a dvěma vraty, přes dvůr naproti jedna světnička a 2 špejchárky s prkenou podlahou , pod ním sklípek, komora podružská , chlív kravský a chlívek pro dvě svině, spolu kurníček , chlív pro jednu krávu za 30 kop , studna se špatným obrubcem za 2 kopy. Roku 1758 byl již právní dědic Josef Petrášek plnoletý a 16. července přepisuje mu vrchnost chalupu v ceně 284 kop 45 gr 5 denaru. Dne 27. listopadu 1781 vyměnil si svou chalupu s Václavem Mikšovským za jeho živnost ve vsi Vestci , panství Brandejs, v ceně 284 kop 45 gr. Všechny nemovitosti , dobytek, obilí a domácí zařízení si oba hospodáři vzali svoje. Dle nového měření bylo při živnosti 9 jiter 1258 čtv. s. polí, 429 čtv. s. luk, 340 čtv. s. zahrad. Dne 3. května 1791 ujal živnost Václav Skořepa za 1244 zl.

Povinnosti držitele k vrchnosti: kontribuce platiti 8 zl 21 kr , jménem robotní odměny 12 zl 41 kr , desátek panu faráři 3 čtvrtce žita a ovsu, úrok za zádušní krávy 17 kr. Skořepa koupil od Jana Hromádka živnost čp. 12 v Kostelní Lhotě a proto prodal svou živnost Matějovi Levovi z Neujahrsdorfu. Ten zemřel roku 1799 a o pozůstalost se přihlásili děti: Matěj , František, Anna, Kateřina, a vdova Kateřina, syn František mezi tím zemřel. Dle poslední vůle měl převzít živnost syn Matěj Leva , jemuž byla 22 . ledna 1816 připsána v ceně 1800 zl, od 24. ledna 1816 držel za 5650 zl vídeňského čísla Jakub Novák , od něho ujal 16. března 1831 za 600 zl syn Václav Novák.

Čp. 45 / 32 nové

Grunt vznikl rozdělením živnosti čp. 20 když Matěj Slavíček oddělil od své živnosti 14 jiter 1163 čtv. s. polí a připsal je synovi Františkovi Slavíčkovi zápisem z 20. března 1792. Otec chtěl synovi vystavět nové stavení , na které dostal od poděbradského důchodu zdarma 50 zl. V krátkém čase však zemřel, staveního nedostavěl a poněvadž František Slavíček teprve 14 let starý byl a k hospodaření ještě neschopný, starší bratr Matěj Slavíček ujal i toto hospodářství na 8 let , že vystaví novou chalupu vlastním nákladem.

Povinnosti: robotní odměny platiti 11 zl 3 kr , desátek panu faráři 1 1/3 čtvrtce ovsu a žita. Celá tato část oceněna na 198 zl 34 kr. Když si František Hlavička koupil ve vsi Klučově nové hospodářství, prodal tuto živnost 20. 9. bris 1815 za 536 zl Janovi Baštovi a jeho manželce Anně, od 6. Července 1826 držel za 600 zl syn Matěj Baštovský , od 21. července 1855 za 4000 zl Josef Poupá s manželkou Kateřinou, od 3. července 1877 jen Kateřina Poupová , od 28. března 1878 Jan Vejtruba , od 15. května 1874 František Kocián s manželkou Annou.

Čp. 20 / 33 nové

Václav Martínkův jinak Šnurka koupil tuto živnost roku 1692 od Martina Šnurky, otce svého vlastního , za 503 kop. Za zádušní krávu si srazil 5 kop. Dne 3. února 1712 ujal živnost nově po ohni vystavěnou za 555 kop 35 gr 1 denar Matěj Vogner

Popis stavení : světnice roubená , měděnec a stůl za 24 kop, síň se skrovnou komůrkou za 12 kop, marštal 10 kop, řezárna s malým chlívkem 10 kop, stodola 40 kop, špejchárek s prkenou podlahou pod ním sklípek klenutý , vodou zatopený, kulnička nad ním za 21 kop. Chlív kravský, ovčinek 11 kop, studna mělká roubená za 3 kopy.

Na živnosti dobře hospodařil , 5 zavřelí o přistavěl a dne 17 7. ptembris 1746 postupuje živnost synovi Václavovi V ognerovi za 607 kop 35 gr. - „ Jsouce Václav Vogner starší s manželkou svou nezdraví ,, prodali živnost se svolením vrchnosti 10. října 1765 svému zeti Janovi Slavíčkovi, který se sem z lysského panství z Kostomlat vyjednal a pojal jejich dceru Verunu za manželku s podmínkou , aby nejmladšímu synovi Václavovi , 10 let

starému za právo dědické složil do sirotčí truhlice 75 kop a budoucně byt v baráku a po smrti jeho otce 10 kop záhonů předal. Přídavkem dostal valacha 10letého ,vraného za 24 kopy, druhého 5 letého za 36 kop. R. 1789 odděleno od tohoto gruntu 14 jiter 1163 čtv.s. polí a připsáno synovi Františkovi Slavíčkovi a druhá část zůstala při gruntě. Dne 10. Dubna 1791 zemřel a dle poslední vůle přebírá živnost nejstarší syn Matěj Slavíček ,jemuž byla vložena do knih 20. Dubna 1792 v ceně 556 zl 48 kr.

Od náradí převzal: vůz se vším příslušenstvím, druhý vůz sešlý ,nový pluh, starý pluh, brány, řezací stolici, hnojný vidle, kopáč, sekeru, podávky, kosa hrabičnou, kladní sekeru, 2 voznice, stoupu a moučnici.

Povinnosti držitele : jménem robotní odměny platiti ročně 19 zl 52 kr, za zádušní krávu k záduší kovanickému 11 ½ kr, faráři desátek žita ¾ vřetele a ovsa 2 ¼ vřetele. Od 14. Února 1812 držel Matěj Hlavička , od 30. ledna 1850 Jan Vejtruba za 1480 zl, od 29. ledna 1876 za 1500 zl Josef Vejtruba s manželkou Annou ,rozenou Zuzankovou ,od 11. Prosince 1877 držel Václav Řehák s manželkou Marií ,od 29. května 1881 Josef Čermák s manželkou Annou.

Čp. / 34 nové

Roku 1551 držel statek , u něhož bylo 5/8 lánu polí Petr Peterka. S povolením hejtmána Věnka z Černína prodává kus role za 25 kop Janovi Voříškovi z Nymburka. Po Peterkovi držel grunt Štěrba. Jeho dcera Kateřina se provdala roku 1613 za Jana Vaňhala do vsi Sadské. Její syn Pavel se učil krejčovskému řemeslu a byl vzat za panství na vojnu, a 15 let se o něm nevědělo. Jeho sestra Mandalena se provdala za Václava Nejedlého, s nímž odešla roku 1649 pro náboženství do Saska. Za to její podíl na stavení propadl vrchnosti. Roku 1696 držel Martin Mikeš ,r. 1840 Josef Poupá.

Čp. 21 / 35 nové.

Roku 1659 koupil živnost za 280 kop míšenských Martin Mikšův. Závdavkem složil 50 kop ,zbytek splácel po 5 kopách. S povolením urozeného a statečného vладыky Jana Tišnovského ,JMC / Jeho Milosti Císařské/ panství poděbradského hejtmána ,prodal 20. Ledna 1706 živnost „po nešťastném pádu ohně roku 1705 „ když dále hospodařiti nemohl synovi Jiříkovi Mikšovskému za 280 kop. Přídavkem mu zanechal pár klisen ,okovaný vůz a pluh. Dne 8. Xbris 1709 přebírá živnost od Jiříka ,který si v obci Hořátvi zakoupil větší statek od Václava Antoše ,jeho bratr Jiří. Ten přistavěl dva chlívky ,špejchárek s prkennou podlahou a stodolou, většinou ze dřeva, co tak nebožtík jeho otec za času svého hospodaření obstaral, plot a nová vrata.

Popis stavení: světnice o třech oknech, stůl, kamna s měděnce, ,chlebová pec, za 18 kop, síň za 9 kop ,komora v síni za 14 kop, chlív kravský za 11 kop, marštal pro koně se žlabem ,žebříkem, vnově vystavěný chlív větší a menší ,při něm chlívek sviňský za 12 kop ,stodola o jednom mlatě, spodkem roubená větším dílem ode dřeva za 20 kop. Celé stavení bylo ošacováno na 314 kop. Od svého otce ujal živnost a 9 kop záhonů polí dne 17. ledna 1743 jeho syn Matěj Mikšův za 550 kop 25 gr 5 den., „Maje Petr Mikšův mimo tuto živnost ještě jinou ve vsi Chlebích, „prodal tuto živnost v Hořátvi 10. října 1768 synovi Františkovi Mikšovskému. Přídavkem mu zanechává vůz se vším příslušenstvím v prostředním stavu za 10 kop ,pluh, 2 brány hřebíky nabitě za 3 kopy ,od dobytka dva tažné voly za 22 kop. Dle nového měření bylo při živnosti 34 jiter 290 čtv.s. polí, 1 jitro 282 čtv.s. luk, 283 čtv.s. zahrady. Po jeho smrti zůstala vdova Kateřina ,dcera Marie 13let stará a syn Jan 6 let starý. Poněvadž žádný z přátel nechtěl grunt do plných let právního dědice ujmouti, svolila vrchnost, aby se vdova znovu provdala za Václava Šafránka, „který zápisem z 18. října 1799 ustanoven na živnosti „, na čas hospodářem „, Svou chalupu v Pískové Lhotě čp. 21 dal do „kauce, „, že bude na živnosti dobře hospodařiti a ve stejném stavu ji předá novému držiteli resp. dědici. Stavení bylo prošacováno na 233 zl 20 kr.

Od dobytka převzal jednu vrabou klisnu, 14letou za 30 kop 20 kr, druhou klisnu za 40 zl 50 kr, prasnici za 2 zl 20 kr. Dne 3. ledna 1803 přebírá živnost již dospělý Jan Mikšův od svého otčína Šafránka chalupu v ceně 663 zl 20 kr. Dne 6. února 1828 ujal živnost za 60 zl syn Matěj Mikšovský. Otec mu zanechal při živnosti vůz ,pluh, brány, od dobytka klisnu. Od 26. září 1840 držel za 4500 zl Josef Poupá s manželkou Annou ,rozenou Šťastnou, od 18. června 1846 za 3472 zl Václav Poupá ,od 5. března 1870 za 3400 zl Václav Poupá s manželkou Alžbětou.

Čp. 22 / 36 nové

Barák na gruntě čp. 35 Václava Mikšovského, ze kterého se dodud žádné platy a povinnosti nevybyvají. Od Josefa Mikšovského kupuje barák 1. října 1829 za 60 zl Václav Škrdla s manželkou Annou z Pískové Lhoty. Povinnosti

držitele:ke gruntu 23/37 platiti ročně 15 kr.Od svých rodičů ujal živnost 24.listopadu 1831 syn Jan Škrdle s manželkou Alžbětou za 40 zl.Dne 31.prosince 1851 ujal Josef Koníček s manželkou Marií,od 14.února 1867 za 1100 zl Jan Cankaš s manželkou Annou.

ČP. 23 / 37 nové

Grunt vejjezdni ujal roku 1695 od Jakuba Šlechty za 390 kop míšenských Jan Procházka.Od něho jej přebírá 10.ledna 1717 za 391 kop 30 gr jeho zeť Vavřinec Potměšil.Když mu pohynul koňský i hovězí dobytek a jiný potah sobě zakoupiti nemohl,s dobrým rozmyslem prodal živnost za 400 kop dne 3.července 1718 Janovi Dpřichovskému.

Popis stavení : světnice s novými kamny bez měděnce,pec chlebová za 15 kop,síň s komínem a komorou za 12 kop ,pod tou komorou sklep zděný za 6 kop,dlouhá marštal pro 5 koní ,za ní kravský chlív ,pak ovčinek,vzadu komůrka za 27 kop,studnice zděná za 3 kopy,stodola o dvou zádeních,dvou vratech za 20 kop.Přídavkem dostal vůz,pluh a brány.,,Nemoha pro svou nemožnost a nedostatek čeládky na tomto gruntě ve vsi Hořátvi hospodařiti., - vyměnil si živnost 25.května 1726 za chalupu v Chvalovicích s Jiřkem Mikšovským v ceně 582 kop.Stavení bylo tůze spustlé a nový hospodář mimo nových kroků mnoho nezlepšil a když roku 1744 zemřel,vdova Alžběta ,netroufaje si sama hospodařiti v těchto těžkých vojenských letech,prodala živnost 26.dubna 1745 synovi Františkovi Mikšovskému v ceně 582 kop 15 gr.,,za svého hospodaření toho nejmenšího nezlepšil,ještě více spustil a do tak mizerného stavu a tak velkých dluhů přišel,že ani zemských ani vrchnostenských povinností a robot nevybejval., ,odebrala mu vrchnost živnost a 6.února 1748 ji předala jeho strejci Václavovi Mikšovskému, který se zavázal zaplatiti všechny dluhy.Když ujal v Opočnici nový grunt,zvaný Votavovský ,prodal chalupu v Hořátvi a 9 kop záhonů polí 9.septembris 1761 svému synovi Václavovi Mikšovskému za 828 kop.Ten zemřel roku 1805 a zanechal po sobě písemný kšaft, který byl 3.dubna 1805 veřejně na vrchnostenském úřadě prohlášen.O dědictví se přihlásili děti z druhého manželství.Dle poslední vůle převzala živnost manželka –vdova.Ta zemřela 27.července 1811 a živnost připsána Josefovi Mikšovskému v ceně 2904 zl 45 kr zápisem z 2.května 1812.Od 30.září 1831 držel živnost za 2680 zl Jan Mikšovský ze vsi Kostomlátek,panství Lysá nad Labem od 31.července 1853 za 9000 zl Josef Baštecký s manželkou Annou ,od 18.září 1880 Jan Baštecký s manželkou Annou.

Václav Mikšovský byl náboženství evangelického a milčický písmák věnuje mu také ve svých „Panětech,, několik neuctivých ,protináboženských zahrocených poznámek:

„Dne 4.dubna ve čtvrtek po neděli Smutné-smrtné,umřel ve vsi Hořátví Václav Mikšovský ,vůbec Vaňhal,skrže 45 let tamtéž rychtář,nyní panství nejstarší.Ten jen duši ,tělo a statek měl,ostatně žádnou víru,žádné mravy a ctnosti a spravedlnosti a otcovské k dětem povinnosti.Dva synové jeho též jsou bez cti,jeden v Bydžově v hrdelním arestě sedě,maceše včely zloupal.Sousedé tamtí sněsti ho nemohouce jej obžalovali,mnoho nepravostí naň dokázavše a k němu ani dohromady již od měsíce listopadu 1804 choditi nechtěli,ale skrže přízeň p.justiciáře Friše,jenž mu kolo držel,přece jen trpěti ho museli.Tohoto dne se pak stalo,že co oni způsobit nemohli,to smrt způsobila a jemu nejen rychtářství,ale i život vzala a statek zůstal bez všech potravných věcí prázdný a k tomu mnoho dluhů,,.

Čp. 25 / 39 nové

Roku 1677 ujal tuto živnost od Václava Petráška,svého bratra ,za 300 kop míšenských Jan Petrášek.Kupní částku měl spláceti ročně po 5 kopách.Dne 21.9bris 1776 převzal živnost jeho syn Jan Petrášek za 300 kop. Přídavkem dostal: 3 kusy koňského dobytka ,vůz,pluh,brány.Dne 3.řervence 1718 prodal svou živnost ,, z náchylnosti švagrovské ,, Janovi Kvízovi za 300 kop.Po jeho smrti zůstala vdova Rosina a 7 dětí – Václav,Matěj,Jakub,Petr,Jan,Pavel a Josef ,,Nemaje od nikoho žádné pomoci ,v tak drahých a těžkých dobách a aby ještě více dluhů nenadělala a chalupa do cizích rukou nepřišla,, prodal ji 21. Března 1746 prostřednímu synovi Janovi Kvízovi s podmínkou,že nechá svého nejmladšího bratra za odstup dědičného práva vyučiti řemeslu, které si sám zvolí,na které měl vynaložiti 20 kop.

Popis stavení: světnice se třemi okny ,okolo lavice ,dubový stůl,mísník,kamna,v nich železný kamenovec,vše oceněno na 26 kop,síň s komínem ,chlebová pec,komora za 10 kop,špejchárek roubený z dubového dřeva za 10 kop,pod ním loch,těž s prkennou podlahou za 15 kop,marštal koňská za 15 kop,chlív pro krávu ,řezárna s prkennou podlahou ,2 podružské komory a pro sině chlívek za 22 kop,stodola roubená za 20 kop.Naproti baráček ,v něm světnička s dvěma okny ,komůrka a kravský chlívek,těž dál dva chlívky pro ovčí dobytek za 20 kop,studnice z vrchu dřívím uvnitř tvrdým kamenem roubená za 6 kop. Vše bylo oceněno na 472 kop 5

gr.,Jsouce již skrze tak dávný čas svého hospodaření od velké práce a starosti sešlý a následovně k dalšímu hospodaření neschopný,s dobrým rozmyslem „prodává svou živnost 19.února 1782 synovi Josefovi Kvízovi.Přídavkem mu zanechává klisnu 10letou za 15 kop,valacha za 20 kop. Od svého otce ujal živnost dne 27.března 1819 za 2500 zl syn Jan Kvíz.Od 24.února 1875 držel Václav Kvíz ,po jeho smrti přebírá polovici domku 25.března 1878 manželka Alžběta Kvízová,od 3.května 1879 Josef Čábelka s manželkou Annou.

Čp. 50 / 39 nové

Barák na gruntě Nr 24 stojící.Stavení s dvorečkem 24 loket dlouhým a 14 loket širokým.Josef Kvíz ,dříve podruh,dostal od vrchnosti 4 míry polí,aby mohl lépe hospodařiti. Povinnosti k vrchnosti:robotní odměny platiti 2 zl 30 kr ,nájem z polí 3 zl 39 kr.,z místa k čp. 24 platiti 1 zl 10 kr.Barák byl šacován na 47 zl 19 kr.Od 16.července 1819 držel za 300 zl syn Václav Kvíz ,od 13.května 1830 za 160zl Václav Kvíz ,od 26.ledna 1866 za 154 zl Jan Kvíz , od 8.března 1876 Jan Kvíz s manželkou Veronikou ,rozenou Polkovskou ,od 2.května 1880 Václav Němec s manželkou Kateřinou.

Čp. 25 / 40 nové

Š'tastný Baštecký koupil tento grunt roku 1677 od Jana Spaly za 250 kop.Připsáno bylo k němu 28 kop záhonů polí.Od svého otce ujal živnost 15.ledna 1712 syn Jiří Baštecký.

Popis stavení : světnice s jedním stolem za 15 kop,síň přepažená,skrovná kuchyňka a 2 komůrky oceněné na 10 kop,přístodolek sešlý za 15 kop,kulnička pro vozy s jedním špejchárkem ,plevník,komůrka za 15 kop ,studna za 3 kopy. Od dobytka převzal 1 valacha mizerného za 2 kopy,klisnu chromou za 5 kop. Od svého bratra ujímá barák 16.octobris 1713 Matěj Baštecký za 302 kop míšenských „Nemoha na tom gruntě nic způsobiti,robotu vybejvati a kontribuce platiti ,pole se svým semenem vysívati,,prodává 17. Května 1715 živnost zpět svému bratrovi Jiřímu Bašteckému za 308 kop.Ten vyhandloval si 15.dubna 1719 svou živnost s Jiříkem Muzikářem v ceně 302 kop.,,Netroufaje si pro sešlost věku dále hospodařiti,,prodal ji 8.června 1744 synovi Jiřímu Muzikářovi za 444 kop 60 gr s podmínkou,že si ponechá u sebe svého bratra Václava ,nevidomého,a kdyby jej Pán Bůh z tohoto světa povolati rácel,vystrojí mu slušný pohřeb. Přídavkem dostává:vůz,pluh,brány hřebem nabitě,řezací stolicí,hasák s rukou ,řetěz,moučnici,vidle k peci,sekeru,motyku,podávky,pilu,kopáč,táhlo železné,. Od dobytka starou klisnu za 10 kop,druhou 12letou za 20 kop.,,Poněvadž v stavu nebyl na zimu pole své osíti,tím méně týž grunt,všeho dobytka zbavený svým dětem dochovati a aby v těchto dobách se svými dětmi živobyti se svými dětmi obhájiti mohl,,postoupil živnost 2.února 1772 Matějovi Kubíčkovu za 389 kop 20 gr.Nový popis stavení: světnice se třemi okny,okolo lavice,stůl,měděnec,zelená kamna,síň s komorou,a komínem,chlebová pec,marštal koňská,chlív kravský ,plevník,kulny,stodola o jednom zadění,studnice vespod od kamene,nahoře roubená ,i tam světnička s dvěma okny,kolem lavice,kamna tle zelená, kterou sobě odstupující vyhrazuje,oceněna na 16 kop,síň s komínem ,chlebová pec,komůrka,kulnička. Dle nového měření bylo při živnosti 32 jiter 1227 čtv.s. polí,1 jitro 320 čtv.s. luk ,989 čtv.s. zahrad,37 jiter 776 čtv.s. lesa.Po smrti Matěje kubíčka projednávána jeho pozůstalost ,dle níž převzal syn Matěj Kubíček živnost za 25 / nové 40 /,v ceně 1600 zl,syn Jan živnost čp.3 v ceně 1000 zl ,sestry obdržely podíly.

Povinnosti držitele k vrchnosti:jménem robotní odměny platiti 23 zl 27 kr ,desátek panu faráři 1 věrtel žita a ovsu. Zápis do knih vložen Matějovi Kubíčkovu 11.března 1807.Od 3.února 1809 ujal živnost za 12.159 zl 14 kr Josef Urbánek s manželkou Alžbětou.,,Poněvadž však oni Urbánkovský manželé od tejto živnosti zdálený a také skrze všelijaké daně,takovou držet nechtějí a mimo toho oni ještě jeden kontribučenský grunt ve vsi Vrbové Lhotě mají,,prodali tuto živnost 24.června 1816 za 4000 zl synovi Jiřímu Urbánkovi. Od 10.listopadu 1853 držel Matěj Kratochvíl s manželkou Marií za 11.350 zl ,od 12.srpna 1858 Václav Červinka s manželkou Julií za 6510 zl ,od 13.května 1862 za 13.450 zl Josef a Anna Pecháčkovi.

Čp. 56 / 41 nové

„Hned roku 1786 koupil Václav Kvíz 1 měřici polí od Václava Vokniera z Hořátve k vystavění baráku, který si stavěl vlastním nákladem a beze všech zápisů držel skrze celý čas a z něho platil každoročně 2 zl 30 kr ke gruntu Václava Vokniera a 2 zl královské kontribuce odváděl.,,Když zemřel zanechal po sobě vdovu Kateřinu a syna Matěje, který prohlásil na vrchnostenském úřadě, že otec Voknierovi skutečně tu sumu vyplatil, protože byla chalupa 20.srpna 1818 vložena Kvízovi do pozemkových knih. Od 21.září 1825 držel za 120 zl Jan Krátkoruký s manželkou svou Annou.

ČP. 26 / 42 nové.

Roku 1696 ujal tuto živnost po Janovi Šenkýři Martin Nejedlo za 285 kop, který se k pozůstalé vdově Lidmile přiženil. Neměl dětí a „aby tedy od všelijakých následníků vždy v postoupení živnosti více pokušen nebyl, majíce obzvláště důvěrnost k Dorotě za Jiřího Fidlíka vdané, jakožto po zemřelým šenkýři dceři,“ připsal jim svou živnost zápisem ze dne 29. septembris 1720 v ceně 322 kop.

Popis stavení: světnice se třemi okny, kolem lavice, kamna, chlebová pec, vše bylo oceněno na 18 kop, síň s komínem, skrze ní komora za 18 kop, marštal prostřední, podle ní dva chlívky, též ovčinek, nahoře plevník, vše v jednom stavení za 18 kop. Od 23. května 1729 držel opět Martin Nejedlý, když Fidlík na živnosti nic způsobiti nemohl. Když pro sešlost věku svého a pro chromotu, nemajíc žádných dětí dále hospodařiti nemohl, prodal svou živnost 12. března 1744 Matějovi Voknierovi za 474 kop 30 gr. Ten stavení značně zlepšil a také nově vystavěl a když koupil od Jiříka Suchardy jiný grunt ve vsi voseku, prodal tuto živnost v Hořátvi svému synovi Janovi Fundovi. Měl ještě jiný grunt ve vsi Velimi a když oběma gruntům. zadosti učiniti nemohl, postoupil živnost v Hořátvi svému synovi Janovi Fundovi. Zápisem z 21. června 1751 v ceně 565 kop 22 kr. Po jeho smrti zanechal vdovu Magdalenu a děti Marianu a Annu. Když vdova nemohla sama hospodařiti, provdává se s povolením vrchnosti za Jana Kubička, kterému 26. března 1758 připsána jen však do plných let právního dědice za 602 zl 35 kr. Po jeho smrti provdává se vdova znovu 12. dubna 1758 za Pavla Kvíze, jemuž připsána živnost v ceně 644 zl 22 kr do zrostu jediné pozůstalé dcery /dcera Mandalena zemřela v panenském stavu/ Anny, provdané v Kluku za Martina Kubku, která jí přebírá od svého otce za 200 zl. Když oba manželé byli velkého věku a k práci neschopní, prodávají živnost 26. března 1787 za 692 zl Janovi Mikšovskému. Přídavkem dostali: dva vozy, pluh, brány, hasák s rukou, řetěz kladní, kladní sekera, ruční sekera, motyka, 2 dřevěný vidle, díž, stolice řezací, mandl, klisna hnědá 10 let, valach 6 let starý. Když byl přes 60 let starý a dokonale schátralý, převzal od něho živnost 10. února 1816 za 2500 zl syn Václav Mikšovský. Od něho ujal živnost a na tom domku stojící domek čp. 43, který si odstupující vyhradil pro sebe za 1080 zl František Poupa a manželka Kateřina. Dle dědičné pořádnosti z 24. června 1828 přebírá živnost za 3500 zlatých František Poupa, od 10. června 1858 za 2652 zl 5 kr František Poupa, od 16. června 1862 František Poupa s manželkou Kateřinou, od 15. listopadu 1872 za 13.000 zl Matěj Souček s manželkou Kateřinou.

Čp. 43.

Od 22. března 1826 držel za 1060 zl Jan Novák s manželkou Annou. Když tato zemřela, nastoupil na živnost Jan Novák, který prodává živnost, u níž bylo 53 měr polí Františkovi Čápovi za 980 zl., dne 1. července 1826. Od 10. března 1855 držel za 5660 zl Josef Šulc s manželkou Kateřinou.

Čp. 27 / 44 nové.

Roku 1695 ujal tuto živnost od Kateřiny, ovdovělé Burešové, matky své, která pro sešlost věku svého hospodařiti nemohla a 9 kop záhonů polí za 290 kop Václav Bureš. Po jeho smrti zůstala vdova Anna, která postoupila živnost 27. června 1720 svému zeti Janovi Jechovi za 315 kop.

Popis stavení: světnice se 3 okny, kamna, měděnec, lavice, okolo stůl, za 15 kop, síň skrze ní komoru, již sešlou za 14 kop, marštal postranná, plevník, chlívek za 15 kop, na dvoře o samotě chlív kravský a ovčinek za 12 kop, naproti světnice, špejchárek, skrovný, při něm komora pro podruha za 9 kop, stodola již sešlá za 15 kop, studnice od kamene a vrchem roubená za 4 kopy. Po smrti své manželky se oženil Jech znovu a s druhou manželkou zanechal děti: Františka, Annu, Dorotu, Barboru a Matěje. Dle dědičného práva měl chalupu převzít syn Jan Jech, který postoupil dobrovolně chalupu svému bratrovi Václavovi Jechovi, jemuž byla vložena do pozemkových knih 1. června 1756. Když nemohl pro své stáří hospodařiti prodal živnost 18. února 1782 synovi Janovi Jechovi za 508 kop 38 gr. Přídavkem mu zanechává: stolici s košířem, podávky, 2 vidle, kladní sekeru, klisnu hnědou 8 letou za 40 kop. Od 30. ledna 1811 držel za 1500 zl Matěj Jech s manželkou Annou, od 31. října 1840 za 2000 zl Jan Souček s manželkou Rosalií.

Čp. 28 / 46 nové.

Václav Bureš máje na gruntě Václava Jecha čp. 27 dědičný barák, který až do své smrti užíval a takový na smrtelné posteli svému nejmladšímu synovi Janovi Burešovi s tím doložením odkázal, že vyplatí svým sourozencům podíly. Barák byl Janovi vložen po smrti jeho otce 25. března 1780 do pozemkových knih zápisem v ceně 30 kop. Povinnosti držitele: plat z domu 2 zl 30 kr, z polí 6 zl 50 kr, z místa 1 zl 45 kr. Dne 20. ledna

postoupil barák u něhož bylo 8 měr polí za 400 zl synovi Matějovi Burešovi ,od 10.července 1847 za 297 zl Matěj Bureš ,od 2.října 1854 za 1679 zl Josef Jech s manželkou Marií,od 15.prosince 1870 za 1300 zl Jan Souček.

Čp. 29 / 47 nové.

Roku 1669 koupil Viktorián Záhora od Matěje Duňka jinak Bořka grunt za 520 kop.Od něho jej přebírá 20.dubna 1704 za 100 kop Jiří Duněk jinak Bořek.,,Jsouce na svém zdraví velmi sešlý ,obzvláště pak na obě ruce šlakem poražený , předal živnost 10.února 1709 za 225 kop Matějovi Záhorovi.

Popis stavení:světnice,2 stoly,kamna,v nich měděnec a chlebová pec za 26 kop,marštal pro koně za 16 kop,chlív kravský za 11 kop,chlív pro jalový dobytek za 9 kop,chlív pro svině bez podlahy 6 kop,plevník bez podlahy ,při něm dva malý chlívky za 6 kop,stodola sešlá 26 kop,studnice 9 kop,na dvoře komůrka s kulničkou,vnově vyzvižená.Od dobytka převzal nový hospodář klisnu rysku 13letou ,hřebnou za 20 kop.

Os 30.8bris 1743 držel za 642 zl jeho mladší bratr Václav Záhora.Po jeho smrti zůstala vdova a děti:Alžběta,provdaná za Jana Vokniera,Jan,Matěj,Václav.

Živnost měla dědičným právem náležeti Václavovi Voknierovi,starému však teprve 2 roky a nikdo jiný grunt do jeho plných let převzítí nechtěl,prodán byl

21.srpna 1762 Janovi Voknierovi s podmínkou,že nechá dědice vyučit řemeslu,keré si sám vybral a ponechá mu zde již vystavěnou malou chaloupku až do jeho smrti.Ostatním dětem měl složit peníze do sirotčí pokladny. Dle nového měření bylo u živnosti 62 jiter 100 čtv.s. pozemků,z toho polí 54 jiter 989 čtv.s.,luk 2 jitra 725 čtv.s. ,zahrad 968 čtv.s. ,lesa 4 jitra 333 čtv.s..

Jan Voknier zemřel 4.července 1785 a zanechal po sobě manželku Annu a děti z prvního manželství Jana a z druhého Matěje,Josefa,Annu.Tuto chalupu převzal syn Jan Voknier ,druhou v téže vsi pod Nr 35 opět syn Josef Voknier. Příkladkem dostal nový držitel:vůz,pluh,brány,řezací stolicí s košířem ,prací necky,díž,řetěz,hasák s rukou ,kopáč,hnojný vidle,podávky,moučnici sešlou, 2 kladní sekery,ruční sekeru.Jan Voknier zemřel v únoru 1807 a za dědičku ustanovil vdovu Annu s podmínkou,aby ona po šesti letech předala polovici živnosti synovi Václavovi Voknierovi a druhou polovici Matějovi,mohla však na ní až do své libosti hospodařiti.

Zápis do knih vložen 12.února 1807.Dne 11.února 1817 prodává Václav Voknier svou polovičku za 3630 zl Josefovi Cabrnochovi.Ten si zakoupil jinou živnost ve vsi Křečhoři a prodal tuto 30.května 1819 za 5080 zl Pavlovi Kremlovi a jeho manželce Rosalii.Po smrti Rosalie /zemřela 11.června 1824/ projednávána pozůstalost,o kterou se přihlásil manžel Pavel a 6 dětí:Josef,Václav,Jan,Matěj,Kateřina,provdaná za Josefa Mikšovského. Od 6.března 1825 držel za 1408 zl stříbra Matěj Plaček,od 20.září 1838 za 1000 zl Anna Plačková ,od 30.září 1847 za 1925 zl 25 kr František Plaček s manželkou Kateřinou ,od 10.ledna 1872 za 2900 zl Matěj Kubíček.

Čp.48.

Grunt od živnosti Nr 29 oddělený.Polí bylo u něho 30 jiter 1507 čtv.s. Od 19.prosince 1841 držel za 2000 zl Jan Voknier,od 18.října 1863 za 4000 zl Josef Anger s manželkou Alžbětou ,od nich přebírá Václav Poupa s manželkou Alžbětou.

Čp. 30 / 49 nové.

Roku 1673 převzal živnost za 513 kop grošů českých Jan Muzykář.Od svého otce ujímá grunt a 18 kop záhonů polí dne 14.července 1710 jeho syn Jiří Muzykář .

Popis stavení:světnice o 4 oknech,lavice,kamna,měděnec,chlebová pec,vše za 12 kop ,sň s komorou již sešlou za 12 kop,vedle tý komory marštal,chlív pro ovčí dobytek za 30 kop,špejchárek s prkennou podlahou a kulnou,vedle něho z jedné strany chlívek pro teleta ,z druhé strany komůrka nově roubená za 25 kop,stodola nová o jednom mlatě a dvou zádeních za 35 kop.Se svolením vrchnosti vyměnil si muzikář 15.dubna 1719 svůj statek s Jiřím Bašteckým s přídatkem jednoho vola ,klisny a všelijakého hospodářského náradí v ceně 534 kop,dne 7.septembris 1722 si mění Baštecký svou živnost opět s Josefem Veselým za jeho grunt v Sokolči.Ten si opět vyměnil chalupu 25.ledna 1724 s Janem Vognierem za jeho chalupu v Havransku..Byl špatným

hospodářem, dluhů nadělal, robotu nevykonával, a aby chalupu v nic nepřivedl, prodává ji 13.9.1731 Pavlovi Jechovi za 488 kop 43 gr 3 1/2 denáru. Po jeho smrti vdova v těchto těžkých dobách dále hospodařiti nemohla, obzvláště když majíce syny své, nezdravé a sobě neposlušné, byl vrchností přinucen bývalý hospodář Jan Voknier, aby chalupu znova převzal, jemuž byla vložena do knih 20. dubna 1746 v ceně 535 kop 19 gr. Zemřel r. 1758, zanechav vdovu Lidmilu a 5 dětí: Kateřinu, provdanou za Jana Hudce, Matěje, Václava, Alžbětu a Jana. Živnost přebírá 12. dubna 1758 syn Václav Vognier. Hospodařil zde do roku 1777, na to zemřel a zanechal po sobě vdovu Alžbětu a děti: Václava, Kateřinu, Marii, Františku a Matěje. Když pro sešlost věku vdova dále hospodařiti nemohla, předala živnost 3. února 1783 svému synovi Václavovi Voknierovi, jen však do plných právních let dědice v ceně 407 kop 36 gr 8 denarů. Pro velkou nemožnost tento však dále hospodařiti nemohl a proto ji prodává 19. března 1819 v ceně 3500 zl synovi Matějovi Voknierovi. Dne 20. července 1825 ujal živnost v ceně 1528 zl 11 kr syn Josef Voknier s manželkou Františkou se zanecháním jednoho vozu, pluhu a bran. Ten zemřel 28. dubna 1827 a o jeho pozůstalost se přihlásili děti z prvního manželství s Kateřinou, rozenou Tikva, z Všechlap syn Matěj, 2letý, ženatý v Hořátví a z druhého manželství s Františkou, rozenou Novotnou z Kovanic dcera Anna a Kateřina a vdova Františka Voknierová. Dle jeho poslední vůle měli držeti živnost společně syn Matěj a vdova Františka. Od nich kupuje živnost 29. května 1828 Josef Bureš z Kostelní Lhoty za 1720 zl. Přídavkem dostal: zimní osetí, stůl dubový, stoupu a dva žlaby. Od 8. září 1862 držel živnost za 7580 zl Václav Kubíček s manželkou Kateřinou, od 20. února 1872 za 5000 zl Václav Kubíček s manželkou Annou.

Čp. 50 nové / 31. staré.

Barák na gruntě čp. 1 stojící, stavení 10 sáhů dlouhým 2 sáhy 4 střevice široké, dvoreček 14 sáhů dlouhý a 5 sáhů široký, Hned před 30 lety koupil Jiřík Skořepa od svého bratra kus místa k vystavění domku, na kterém on sobě s pomocí své manželky Anny barák vystavěl, však ale žádný zápis na něj neměl a úrok o sv. Jiří 1 zl 30 kr a vrchnosti 2 zl 30 kr platil. Tak jak rychtář hořátevský Franz Mikšovský dosvědčiti může. Po jeho smrti měla hospodařiti na baráku vdova do své vůle a libosti. Z manželství zůstaly děti: Jan, Václava, Kateřina, Anna a Franz. Barák převzal syn Václav Skořepa za 221 zl 23 kr s podmínkou, že vyplatí svým sourozencům podíly. Zápis do knih byl vložen 9. července 1818.

Čp. 40. / 51 nové.

Barák na gruntě Nr 1 stojící. Stavení dlouhé 45 sáhů, 21 loket široké. Od Václava Haly koupil tento grunt či barák roku 1802 za 250 zl Jiří Vinduška. Od něho jej přebírá 4. května 1804 za 250 zl Jan Bureš. Studnu měli oba držitelé napolovic. Od 3. března 1832 za 100 zl Josef Bureš s manželkou Annou, od 20. září 1858 za 1070 zl František Kotek s manželkou Marií, od 19. září 1881 František Pluml s manželkou Kateřinou.

Čp. 32 / 52 nové.

Obecní kovárna.

Kterážto obecní kovárna v zápise šacována jest na 50 zl.

Čp. 33 / 53 nové.

Roku 1684 koupil Fridrich Servus od Martina Burše živnost za 179 kop 15 gr. Po jeho smrti připsána živnost 21. ledna 1729 synovi Jiřímu Servusovi, když jeho bratr dědic právní, nebyl uznán právem rychtářským za hospodáře, za 318 kop 45 gr.

Popis stavení: světnice s kamny, v nich měděncem, okolo lavice, vše oceněno na 30 kop, dvě komory spolu s chlívkem za 28 kop, ovčíněk se špejchárkem, řezárna, při tom komůrka a marštal pro voly o pěti zavětí za 40 kop, stodola dražená o jednom mlatě za 25 kop, studnice skrovná za 1 kopu. Na živnosti chvalitebně hospodařil, když pak věkem sešlý dále hospodařiti nemohl, daně a kontribuce vybejvat sobě si již netroufl, prodal živnost 20. května 1776 Matějovi Serbusovi za 281 kop 4 gr. Dle nového měření bylo u živnosti 20 jiter 138 čtv. s. polí, 1 jitro 1006 čtv. s. luk, 171 čtv. s. zahrad. S povolením vrchnosti převzal živnost 7. května 1800 jeho syn Václav Serbus za 630 zl. Pro velké dluhy nemohl však živnost dále držeti a proto ji prodával 20. ledna 1820 za 1127 zl Janovi Škodovi z obce Písty. Dne 26. února 1832 převzal živnost za 2616 zl Václav Dvořák s manželkou Kateřinou ze vsi Chotouně. Přídavkem dostali: pár koní s celým postrojem, vůz, pluh, brány, žlab, řetěz, v sednici stůl, dlouhou lavici. Kateřina zemřela 8. prosince 1822 a o pozůstalost se přihlásil syn František, naroz. 27. listopadu 1815, Prokop, naroz. 17. července 1824, Marie - naroz. 21. ledna 1822, Anna -

narozena 31.ledna 1822 a vdovec Václav Dvořák.Pozůstalost byla ošacována na 1604 zl a připsána Václavovi Dvořákovi zápisem z 10.května 1834 .Od 15.května 1834 držel za 2748 zl 2 kr Václav Moravec s manželkou Kateřinou,od 6.zář 1861 Anna Moravcová.

Čp.34 / 54 nové.

Po smrti Václava Petráška převzal živnost roku 1688 za 100 kop 16 grošů Jan Šmuk,od něho ji ujímá 7.ledna 1730 jeho syn Jan Šmuk mladší za 110 kop 3 gr. Z dobré vůle prodává chalupu ,u níž byla 1 kopa záhonů polí ,17.ledna 1734 bratrovi Václavovi Šmukovi za 124 kop.Po své smrti zanechal vdovu Annu a 5 dětí:Alžbětu,Václava,Františka a Dorotu.Vdova si netroufala sama na živnosti hospodařiti a proto prodala chalupu 1.dubna 1758 za 105 kop synovi Františkovi Šmukovi . Dle nového měření bylo při chalupě 5 jiter 539 čtv.s. polí,1338 čtv.s. luk,317 čtv.s. zahrad. Dne 22.dubna 1793 ujal chalupu bez dluhů jsoucí za 230 kop Václav Kubíček.Měl syna Matěje, kterému připsal živnost čp.1 a dceru ,která se provdala za Jakuba Hladíka na Škvorecko do vsi Limuzy.Chalupu tuto připsal synovi Václavovi Kubíčkoví se všemi právy a povinnostmi. Povinnosti k vrchnosti:platiti král.kontribuce 2 zl 30 kr,do důchodu poděbradského jménem robotní odměny 4 zl 30 kr, z polí a luk 10 zl 4 kr a půl krejcaru,desátek panu faráři do Kovanic vrchovaté české míry 1 čtvrtci žita a ovsy.Po smrti Václava Kubíčka projednávána jeho pozůstalost 3.února 1809. Na živnosti měl hospodařit do zrostu právního dědice Jana Kubíčka,František Mírek,neboť Jan byl churavý,padoucí nemocí a pak šlakem poražený.Když si Mírek zakoupil jinou živnost ve vsi Ratenice,prodal svou se svolením vrchnosti sestře dědice Anně Kubíčkové,provdané za Václava Bureše v ceně 500 zl.Když dědic zemřel,připsána živnost 10.června 1816 jen administratorovi živnosti Anně a Václavovi Burešovým.Dle svatebního kontraktu z 15.ledna 1835 držel za 480 zl Jan Kvíz s manželkou Kateřinou,od 4.června 1858 za 750 zl Anna Kvízová a její manžel Antonín Bezouška.

Čp. 35 / 55 nové.

Živnost vznikla rozdělením čp.30 Grunt chalupnický, a 3 kopy záhonů polí,které Josef Veselý dobrovolně postoupil Janovi Marečkovi dne 28.9bris 1723,když pro nedostatek dobytka nemohl všechna pole sám obdělávat.Od něho převzal Jiří Tomek ,který zde vystavěl novou chalupu.Když však si našel jiný grunt,prodal tuto chalupu 2.prosince 1726 Václavovi Noelovi za 127 kop 42 gr 6 denárů.Dne 6.února 1729 vyměnil si svou chalupu s Janem Kapříkem za jeho živnost v Pískové Lhotě.Dne 6.října 1732 kupuje živnost za 198 kop 12 gr Václav Novák ,od něho přebírá za 299 kop 20 gr 2 a půl denaru zápisem ze dne 2.ledna 1745 Václav Ježek.Prázdnou chalupu,beze všeho náradí prodává 14.augusty 1754 za 291 kop 54 gr 5 1/2 denaru Janovi Petráškoví. Dle nového měření bylo při živnosti 6 jiter 1112 čtv.s. polí, 1013 čtv.s. luk, 525 čtv.s. zahrad , 1 jitro 313 čtv.s. lesa.Roku 1784 převzal živnost zeť Jan Černý,který ji v témž roce prodává za 480 zl Janu Voknierovi.Ten zemřel 28.června 1785 a dle pozůstalostního řízení připsána synovi Josefovi Voknierovi.Poněvadž byl tento teprve 4 léta stár ,provádá se vdova za Václava Poláka,kterému byla živnost vložena do knih 14.ledna 1786 do plných právních let Josefa Vokniera.Popis stavení:světnice se 2 okny,lavice kolem,měděný kamnovec,stůl za 30 zl 20 kr, síň s dřevěným komínem,kuchyň, v síni komora za 31 zl 30 kr,vedle té komory marštal,špejchárek a chlív za 32 zl 40 kr.Přes dvůr komora, 5 chlívků,při tom sklípek za 35 zl, stodola o 2 vratech 1 mlatem a 2 zaděním za 37 zl 20 kr,studnice z vrchu roubená ,za3 zl 30 kr.Od dobytka převzal:klisnu višňačku 12letoz za 23 zl 20 kr ,kráva červená za 8 zl, 2 prasata za 2 zl 20 kr.Když dědic živnosti dosáhl svýcj let ujal živnost 14.7bris 1807 Josef Voknier se svou manželkou Kateřinou za 541 zl 23 kr. Po smrti jeho manželky projednávána pozůstalost o kterou se přihlásili syn Matěj a manžel Josef Vokniem,kterému byla živnost vložena do knih s podmínkou ,že složí svému synovi podíl.Od 26.února 1826 za 1132 zl Jan Cukr s manželkou Kateřinou,od 22.července 1829 za 1000 zl Václav Kubíček s manželkou Rosalií z Neujahrdorfu ,od 28.února 1835 za 720 zl Josef Turek s manželkou Kateřinou ,od 14.srpna 1849 za 1720 zl Matěj Mareček s manželkou Lidmilou , od 19.ledna 1878 Václav Mareček s manželkou Františkou.

Čp. 41 / 56 nové.

Barák stojící na gruntě Nr 30.Stavení 15 sáhů dlouhé a 2 sáhy široké,dvoreček 14 sáhů dlouhý a 8 sáhů široký.Dle kontraktu z 20.října 1818 držel Václav Kvíz ,od 21.zář 1825 za 120 zl Jan Krátkoruký s manželkou Annou, od 10.února 1864 za 1000 zl drželi ,manželé Jan a Anna Tomkovi.

Čp. 36 / 57 nové.

Mlýn Kopaník.

Čp. 30 / 58 nové.

Václav Voknier ujal tuto živnost od svého otce Václava Vokniera v ceně 1095 zl s tím doložením, že jednu polovinu odevzdá nejmladšímu bratru Matějovi Voknierovi, a ke své polovici živnosti si přistaví stavení. Polí bylo u ní 16 jiter 862 čtv.s. ,luk 3 jitra 1460 čtv.s. ,lesa 2 jitra 284 čtv.s.. Od svého otce ujal živnost 8.května 1829 za 640 zl syn Matěj Voknier v zastoupení poručníka Františka Mikšovského. Po smrti své manželky ujal její polovici domku 12.ledna 1872.

Čp. 51 / 59 nové.

„Matěj Kubíček ,maje v obci Hořátev pod Nr 4 stojící grunr a 46 jiter 107 čtv.s. pozemků neb 104 měřice a vida se již sešlý a zpracovaný, aby mohl tento grunt v celosti držeti, postoupil svému synovi Janovi Kubíčkovvi od něho celkem 23 jitra 1238 polí ,luk a zahrad v ceně 500 zl. Na pozemku čp.4 měl si postavit domek, který dostal čp. 51 . povinnosti nového držitele: královské kontribuce platiti 15 zl 50 kr ,robotní odměny 19 zl 57 kr ,desátek panu faráři do Kovanic 3 čtvrtce žita a ovsu. Zápis do knih vložen 20.listopadu 1803. Od 5.listopadu 1847 držel za 1078 zl Matěj Kubíček, od 22. Dubna 1847 za 1880 zl Václav a Kateřina Kubíček, od nich přebírají manželé František a Kateřina Hruška , od 4.listopadu 1872 za 3100 zl Josef Kubíček s manželkou Marií.

Čp. 60.

Dne 18.července 1825 prodal Jan Plaček od čp.3 Václavovi Voknierovi pro vystavění domku místo ,8 sáhů široké a 23 sáhů dlouhé v jednom 204 čtv.s. za 32 zl ,který si zde vystavěl domek z kamene a cihel dle ohnivého řádu a střechu pokryl taškama. Od 7.ledna 1871 držel domek v ceně 600 zl Václav Voknier s manželkou Kateřinou.

Čp. 61.

ČP. 62.

Barák na kontribučenským gruntě od Nr 12/12 odděleném stojící ,4 sáhů délky a 12 sáhů šířky. Od 30.května 1826 držel za 40 zl Matěj Skořepa, od 18.srpna 1836 za 60 zl Josef Pucz s manželkou Annou, od 3.ledna 1857 za 650 zl František Čeřínek s manželkou Rosalií, od 28.února 1860 za 840 zl Václav Šlechta s manželkou Annou. Po jeho smrti získává druhou polovici vdova Anna v ceně 181 zl, která prodává domek 12.května 1868 za 720 zl Antonínovi Poupovi a jeho manželce Marii, od 10.února 1870 za 600 zl Jan Poupá ,od 20.října 1872 získává druhou polovici domku Alžběta Poupová v ceně 200 zl.

Čp. 63.

Dne 24.října 1826 koupil Václav Mikšovský od Matěje Kvíze kus pozemku k vystavění chalupy, ve výměře 104 čtv.s. ,který prodal 14.srpna 1828 za 50 zl Václavovi Koničkovi , od 20.září 1851 držel za 500 zl David Steiner.